

Arrest

nr. 250 390 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 november 2015, op 11 januari 2016 en op 24 april 2017.

1.3. Op 22 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 november 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 14 augustus 1948 in AlBab (Aleppo) bent geboren. In 1959 verhuisde u met uw familie naar Ariha, Idlib. U bent op 29 mei 1975 gehuwd met A.(...) G.(...), met wie u ondertussen drie kinderen heeft, A.(...) S.(...) T.(...) (OV 8.138.522 - CG 15/28290: toekenning vluchtelingenstatus dd. 30/10/2015), M.(...) T.(...), en R.(...) T.(...).

Tussen 1970 en 1972 studeerde u aan de luchtmachtacademie in Aleppo. U was één van de topstudenten en werd in 1972 overgeplaatst naar de pilotenopleiding in Midan, Damascus. U genoot er een opleiding als jachtpiloot. Vervolgens werd u gestationeerd bij ‘serb’ (‘eenheid’) 67, ‘liwa’ (‘brigade’) 17 op de luchthaven van al-Dumayr, waar u als ‘mulazzim’ (‘tweede luitenant’) op MIG-21 vloog. Tijdens de Oktoberoorlog van 1973 nam u deel aan diverse gevechtsmissies. U werd ingezet bij luchtpatrouilles, de bescherming van luchtmachtbasissen, het escorteren van bommenwerpers, en luchtgevechten (‘dogfights’) met Israëlische gevechtsvliegtuigen. Tijdens één van de gevechten werd u uit de lucht gehaald door een Israëlische Mirage. Na de oorlog werd u gedecoreerd als oorlogsheld. In 1974 volgde u als eerste Syrische piloot een opleiding MIG-23 in Rusland. Enige tijd later kreeg u het bevel over vier toestellen. U bekleedde op dat moment de rang van ‘naqib’ (‘kapitein’). In 1976 werd u gepromoveerd tot ‘raid’ (‘majoor’) en kreeg u het bevel over 12 à 20 toestellen binnen serb 67. Twee jaar later, in 1978, werd u overgeplaatst naar het hoofdkwartier van liwa 17, waar u de operaties coördineerde van Siin 1, een MIG-23 eenheid.

Als militair had u een goede relatie met uw (verre) verwant en streekgenoot H.(...) S.(...), één van de vertrouwelingen van voormalig president Hafez al-Asad en een steunpilaar van het Baath-regime. H.(...) S.(...) begon zijn carrière bij de luchtmacht, was tussen 1971 en 1973 hoofd van de Militaire Veiligheid (Shub’bat alMukhabarat al-Askariyya), en was sinds 1974 stafchef van het Syrische leger. Doorheen de jaren werd u niet enkel zijn privé-piloot maar ook één van zijn vertrouwelingen en raadgevers.

Als gerespecteerd piloot en protegé van H.(...) S.(...) werd u vanaf 1979 ingezet als privé-piloot van diverse hooggeplaatsten binnen het Syrische staatsbestel en veiligheidsapparaat. U vervoerde onder andere de president, de vicepresident, de ministers van buitenlandse zaken en defensie, en hoge officiers.

In 1980 was u getuige hoe de troepen van Rifat al-Asad de militaire luchthaven van al-Mezzeh verlieten om in de gevangenis van Tadmour vijfhonderd à duizend gevangenen te vermoorden. Enkele uren later kwamen de troepen terug en hoorde u wat er was gebeurd. Rond dezelfde periode was u getuige van de executie van tientallen burgers in Aleppo. De executie gebeurde op instigatie van uw buurman H.(...) M.(...), de leider van de Quwat al-Khasa (‘Special Forces’) in Aleppo. Aanleiding was de moord op twee van zijn soldaten door Moslimbroeders.

In februari 1982 vloog u H.(...) S.(...) en Luitenant-Generaal A.(...) D.(...), het hoofd van de Militaire Veiligheid, van Damascus naar Hama. Ze waren uitgenodigd op een militair overleg met betrekking tot de opstand van de Moslimbroeders. U was in het hoofdkwartier van de Militaire Veiligheid te Hama getuige van een telefoongesprek waarbij Hafez al-Asad de totale vernietiging van de stad eiste. U reageerde geschokt en diende de bijeenkomst te verlaten. U keerde terug naar de luchthaven van Hama en zag hoe enkele uren later de aanval op Hama werd geopend. Tijdens de aanval werd een groot deel van Hama vernield en vielen tienduizenden (burger)doden te betreuren.

In 1982 werd een groot deel van de Syrische luchtverdediging in Libanon uitgeschakeld door Israël. U had zich niet akkoord getoond met de aanpak van uw overste ‘liwa’ (‘generaal-majoor’) S.(...) H.(...) en werd aan de kant geschoven. In 1983 verliet u liwa 17. U bekleedde op dat moment de rang ‘muqaddem’ (‘luitenant-kolonel’).

Nog hetzelfde jaar werd u met vijf andere betrouwbare en ervaren piloten naar de VS uitgestuurd om er een opleiding burgerluchtvaart te volgen. Het ging om een verzekeringskwestie en de opleiding was

nodig om hoge functionarissen te kunnen vervoeren. De Syrische overheid voorzag jullie van valse documenten zodat jullie militaire achtergrond verborgen bleef. In 1984 of 1985 keerde u terug naar Syrië en werd u gestationeerd op de militaire luchthaven van al-Mezzeh, Damascus. U werd onderverdeeld bij liwa 29 Luchtvervoer, vloog op Falcon 20 en Yak 40, en was piloot van diverse hoge functionarissen. Ondertussen promoveerde u tot 'aqid' ('kolonel').

In 1990 nam u ontslag bij de luchtmacht omdat u niet langer akkoord ging met de manier waarop Hafez al-Asad de luchtmacht gebruikte als middel om zijn eigen macht te bestendigen. U was op dat moment nauwelijks veertig jaar oud en kwam normaal gezien niet in aanmerking voor de pensioenregeling. Via bemiddeling van H.(...) S.(...) werd uw ontslag toch aanvaard. Er werd gesteld dat u als gevolg van medische redenen, met name de rugklachten die u aan uw crash in 1973 had overgehouden, niet langer in dienst kon blijven.

Kort nadien werd u als adviseur aangesteld bij diezelfde H.(...) S.(...), op dat moment de stafchef van het Syrische leger. U diende hem bij te staan in het uitstippelen van het veiligheidsbeleid van het land. Als adviseur was u op de hoogte van de vertrouwelijke communicatie tussen H.(...) S.(...) en Hafez al-Asad. Verder had u inzage in diverse dossiers, onder meer over de werking en activiteiten van de veiligheidsdiensten, de Syrische inmenging in het buitenland (o.a. in Libanon, Turkije, en Irak), de chemische wapens van het regime, de politieke moorden, de Palestijnse kwestie etc. U spitste zich voornamelijk toe op de situatie in Libanon, op dat moment onder Syrische bezetting. Verder verzamelde u voor H.(...) S.(...) informatie over wat er onder de burgerbevolking en de militairen leefde. In 1998, in aanloop naar de machtsoverdracht aan Bashar al-Asad, nam H.(...) S.(...) ontslag als stafchef van het Syrische leger. Enige tijd later verliet hij (noodgedwongen) het land. Hetzelfde jaar trok u zich terug als adviseur. Tot 2000 stond u op non-actief.

In 2000 werd u door de Syrische autoriteiten opgeroepen en gevraagd om als gedecoreerd militair voor het 'Makar al-Amm', het hoofdkwartier van het leger, te werken. In het Makar al-Amm werden (voormalige) hoge en ervaren officiers ondergebracht in een soort adviesorgaan. In werkelijkheid hoefde u niets te doen en trachtte men uw loyaliteit af te kopen via materiële voordelen. In 2010 ging u definitief op pensioen.

In het voorjaar van 2011 brak de Syrische revolutie uit. Weinig later werden op rust gestelde militairen, voornamelijk ex-piloten, benaderd door de Syrische autoriteiten. Ze werden gevraagd zich opnieuw ter beschikking te stellen van het leger en de veiligheidsdiensten. In 2013 werd u opgebeld door 'liwa' J.(...) H.(...), het hoofd van de Amn al-Jawiaa ('Veiligheidsdienst van de Luchtmacht'). Hij zei dat hij uw naam kreeg doorspeeld van uw oud-collega A.(...) Q.(...), het hoofd van de Amn al-Askari (eveneens Militaire Veiligheid), en gaf u enkele opties. Ofwel zou u als hoofd van het operationeel centrum op de luchthaven van Dumeir of Mezze luchtaanvallen coördineren en u paraat houden om indien nodig zelf te vliegen, ofwel zou u officier worden bij de Veiligheid van de Luchtmacht. In die laatste hoedanigheid zou u als ondervrager de loyaliteit van de Syrische gevechtspiloten verifiëren. Ook A.(...) Q.(...) zette u onder druk om opnieuw in actieve dienst te gaan. U hield de boot af te door te stellen dat u bedenktijd nodig had, praktische zaken moest regelen, en medische klachten had. In 2014 nam de druk op u toe.

Op 8 september 2015 werd u gecontacteerd door een zekere A.(...) I.(...), de directeur van het kantoor van Abdulfatah Qudsiya. Hij vertelde dat er aan uw loyaliteit werd getwijfeld en dat u omwille van uw kennis van het Syrische veiligheidsapparaat als een potentieel veiligheidsrisico werd beschouwd. Men was daarom van plan u en uw zoon A.(...) S.(...) te arresteren en jullie naar de beruchte gevangenis van Saydnaya over te brengen. Daar zou men jullie executeren. Het arrestatiebevel was volgens hem uitgevaardigd en uw naam stond geseind bij de controleposten. U besloot zo snel mogelijk het land te verlaten en bekwam dat A.(...) I.(...) u zou helpen.

Op 10 september 2015 bracht A.(...) I.(...) u en A.(...) S.(...) met de wagen naar het oppositiegebied in Idlib. Vervolgens stak u de Syrisch-Turkse grens over en reisden jullie naar Istanbul, waar jullie op 12 september 2015 arriveerden. U vond er een smokkelaar en op 23 september 2015 reisden jullie middels vervalste Bulgaarse paspoorten naar Griekenland. De volgende dag vloog u vanuit Griekenland naar Brussel. Op 6 oktober 2015 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Na aankomst in België vernam u dat uw woning en uw gezinsleden door de Syrische veiligheidsdiensten in de gaten worden gehouden. De bewegingsvrijheid van uw familie werd daardoor ernstig beperkt.

In de zomer van 2017 werden uw echtgenote en dochter door de autoriteiten onder druk gezet om de woning te verlaten. Ze verhuisden naar Latakia, waar ze geen vaste verblijfplaats hebben en elke dag op een ander adres slapen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: kopie drie pagina's uit paspoort dd. 07/07/2015, identiteitskaart dd. 29/07/2004, rijbewijs dd. 22/03/2006, veteranenkaart dd. 01/03/1991, kopie vier pagina's uit het paspoort van echtgenote dd. 24/09/2013, kopie vier pagina's uit paspoort van dochters dd. 25/03/2013 en 24/09/2013, kopie attest van familiesamenstelling dd. 31/05/2015, kopie uittreksel bevolkingsregister dochter R.(...) dd. 31/08/2015, twee foto's als militair, opleidingsattesten - Syrië, opleidingsattesten - Rusland, opleidingsattesten- Verenigde Staten, kopie attest in verband met decoratie dd. 22/05/2000, kopie toegangsbadge militaire clubs dd. 25/08/2002, kopie attest van pensionering dd. 09/08/1999, kopie overzicht met decoraties dd. 05/04/2000, handgeschreven nota's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Er dient te worden vastgesteld dat uw militaire carrière, uw positie als vertrouwenspersoon van H.(...) S.(...), uw positie als adviseur van diezelfde H.(...) S.(...), en uw positie binnen de Makar al-Amm geloofwaardig worden geacht. U legt doorheen uw asielprocedure namelijk omstandige, coherente, en gedetailleerde verklaringen af betreffende uw profiel en uw carrière (zie CGVS, I, p. 8-15 - zie CGVS, II, p. 3-13). U staaft uw militaire carrière bovendien met stukken, waaronder foto's, veteranenkaarten, opleidingscertificaten, decoraties, toegangskaarten tot militaire clubs, en een attest van pensionering (zie Documenten). Het CGVS acht het bovendien geloofwaardig dat u als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om in actieve dienst te gaan. Het is eveneens geloofwaardig dat een weigering hieraan gehoor te geven tot vervolging kan leiden (zie CGVS, I, p. 15 - zie CGVS, II, p. 12-13 - zie CGVS, III, p. 2-6). Gezien uw carrière en uw reputatie is het eveneens geloofwaardig dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de gewapende groeperingen die strijd voeren tegen de Syrische overheid. U ondersteunt deze vrees ook met verwijzingen naar de moord op andere militairen uit uw familie (zie CGVS, I, p. 8).

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient, gezien uw profiel en uw positie binnen het veiligheidsapparaat, door het CGVS te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf, of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale verdragen welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998)

aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (*Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997*) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (*Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349*) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

Eveneens strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is hij die op opzettelijke wijze meewerkt aan het begaan of een poging tot het begaan van een misdrijf, zoals omschreven in het Statuut van Rome, door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking dient ofwel te worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, terwijl een dergelijke activiteit of doel het begaan van een misdrijf betekent waarover het Hof rechtsmacht bezit; ofwel te worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om het misdrijf te begaan (cfr. art 25, §3, d) Statuut van Rome van 17 juli 1998). Dergelijke deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming dient beschouwd te worden als mede-daderschap (*Kvocka et al., Appeals Chamber, 28 februari 2005, § 79*) indien aan de volgende elementen is voldaan: i) een meervoud aan personen; ii) het bestaan van een gemeenschappelijk plan, ontwerp of doel dat het plegen van een misdrijf inhoudt; iii) de deelname van betrokkene aan het gemeenschappelijke plan, wat echter niet noodzakelijk het plegen van een misdrijf inhoudt, maar zich kan beperken tot een vorm van hulp aan of bijdrage tot de uitvoering van het gemeenschappelijke plan of ontwerp (*Tadic, (Appeals Chamber), 15 juli, 1999, § 227 ; Blagojevic and Jokic, (Trial Chamber), 17 januari, 2005, § 702*). Deze vorm van individuele verantwoordelijkheid vereist een significante bijdrage aan de bevordering van het gemeenschappelijke plan of doel of aan het functioneren van het systeem, opgetrokken om het gemeenschappelijke plan of doel te implementeren (*EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2016, p. 32*)

Uit algemene informatie blijkt dat het veiligheidsapparaat van het Syrische Baath-regime zich sedert decennia schuldig maakt aan grove en systematische mensenrechtenschendingen bij het uitvoeren van haar binnen- en buitenlands beleid.

Doorheen de jaren werd in Syrië een patroon aan mensenrechtenschendingen en foltering duidelijk waarbij de Syrische veiligheidsdiensten in opdracht van het regime en haar voornaamste leiders een cruciale rol speelden.

Het militair apparaat en de veiligheidsdiensten.

Het regime van Hafez al-Asad steunde in grote mate op het Syrisch militair apparaat. Het militair apparaat werd niet enkel ingezet voor de verdediging van het land tegen de Israëlische, Turkse, en Iraakse dreiging, maar was ook bevoegd voor binnenlandse taken zoals terrorismebestrijding en het verzamelen van informatie omtrent potentiële bedreigingen voor het regime. Het maakte van het staatsbestel een militair regime.

Daarnaast versterkte Hafez al-Asad zijn greep op de diverse veiligheidsdiensten tot op het punt dat ze alle andere politieke en militaire instellingen en uiteindelijk zelfs de staat domineerden. Op die manier

konden de veiligheidsdiensten een leidende rol spelen bij het uitvoeren van het Syrisch binnen- en buitenlands beleid. Binnen de Syrische veiligheidsdiensten speelden persoonlijke relaties en loyaliteit een grotere rol dan institutionele opdelingen. Onder Hafez al-Asad behoorden de hoofden van de inlichtingendiensten tot de 'inner circle' van de president, waarbij Hafez al-Asad de voorkeur gaf aan militaire agentschappen zoals de Militaire Veiligheid en de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht. Hun macht ging verder dan die van de ministers binnen de Syrische regering en de leidinggevenden van de veiligheidsdiensten verkregen zo een cruciale rol binnen het Syrisch staatsbestel.

De verschillende veiligheidsdiensten functioneerden in zekere mate autonoom, zonder duidelijke grenzen in hun bevoegdheden. Hoewel de diverse diensten onder verschillende departementen of ministeries ressorteerden, dienden ze direct verantwoording af te leggen tegenover de president en diens meest nabije raadgevers. Binnen het veiligheidsapparaat zelf was er geen sprake van formele bureaucratische besluitvorming. In plaats daarvan werden uitgebreide patronagenetwerken uitgebouwd en gebeurde de besluitvorming op basis van ruwe informatie die via verschillende kanalen werd verkregen.

Mensenrechtenschendingen.

Uit de diverse rapporten blijkt dat de 'Mukhabarat', de verzameling van de vier veiligheidsdiensten (de Algemene, Politieke, Militaire, en Luchtmacht veiligheidsdienst), een cruciale rol spelen bij de gerapporteerde mensenrechtenschendingen. De Syrische detentiecentra zijn daarbij de plaatsen bij uitstek waar de mensenrechtenschendingen werden begaan.

In de laatste twee decennia van het bewind van Hafez al-Asad (van 1980 tot 2000), op een moment dat de noodtoestand van kracht was, verkregen de veiligheidsdiensten uitgebreide bevoegdheden met onder meer de mogelijkheid tot arbitraire arrestatie zonder aanklacht, detentie zonder proces, massaarrestaties, het folteren van gevangenen, collectieve straffen, en arbitraire executies. De veiligheidsdiensten dreven op een systeem van corruptie, informanten, intimidatie, en foltering. Alle veiligheidsdiensten maakten zich hieraan schuldig, al was de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht de meeste beruchte omwille van diens zware folteringen en gewelddadige optreden. De Militaire Veiligheid verwierf op zijn beurt de meeste macht. Ook in het buitenland, waaronder Libanon, maakten het Syrische bezettingsleger en de veiligheidsdiensten zich schuldig aan deze praktijken. Ze steunden daarnaast terroristische organisaties, zoals (de Libanese) Hezbollah, met het oog op het destabiliseren van andere staten. Verder traden ze hardhandig op tegen (bepaalde) Palestijnse activisten en stond de speciaal daarvoor opgerichte 'Feraa Filastiin' ('Palestijnse Afdeling') bekend voor de folteringen en andere mensenrechtenschendingen die er plaatsvonden.

De jaren '80 vormden bovendien het toneel van twee van de meest beruchte passages uit de Syrische geschiedenis. Op 27 juni 1980 werden, als vergelding voor een vrijdelde aanslag op president Hafez al-Asad, 500 à 1000 gedetineerden uit de gevangenis van Tadmour om het leven gebracht door leden van de Syrische ordediensten. In februari 1982 lieten tussen 20.000 à 40.000 personen het leven bij de zevenentwintig dagen durende belegering van Hama door de Syrische ordediensten. Doel van deze militaire interventie was het neerslaan van de opstand van de Moslimbroeders. Diverse slachtoffers kwamen om het leven bij standrechtelijke executies of via de doodsstraf na schijnprocessen. Gerespecteerd journalist R.(...) F.(...), getuige van wat er zich in de stad had afgespeeld, noemde het een bloedbad. De veiligheidsdiensten speelden opnieuw een prominente rol bij de gepleegde mensenrechtenschendingen in Hama.

Ook in de jaren '90 was er een onafgebroken patroon van folteringen en andere mensenrechtenschendingen door de veiligheidsdiensten. Bij het begin van het nieuwe decennium, waren er met het aantreden van huidig president Bashar al-Asad vooruitzichten op een verbetering van de situatie. Het bleek ijdele hoop. Na een initiële verbetering verviel het veiligheidsapparaat in haar oude gewoontes. In 2011 brak de Syrische revolutie uit en richtte de bevolking zich tegen het Baath-regime. De verontwaardiging was deels te wijten aan de onvrede met het Syrisch staatsbestel en het jarenlange harde optreden van de Syrische veiligheidsdiensten. Het Syrisch veiligheidsapparaat reageerde met meer repressie en maakte zich bij het neerslaan van de revolutie opnieuw op grote schaal schuldig aan flagrante en systematische mensenrechtenschendingen.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

U was als veiligheidsadviseur van H.(...) S.(...) sinds de jaren '80 een senior official binnen het Syrisch militair en veiligheidsapparaat.

H.(...) S.(...).

H.(...) S.(...) maakte deel uit van de 'oude garde', de vertrouwelingen van Hafez al-Asad die een cruciale rol hadden gespeeld bij het aan de macht brengen van de Baath-partij. Hij was een persoonlijke vriend van Hafez al-Asad en werd door die laatste aangesteld als hoofd van de Militaire Veiligheid en afgevaardigde van de toenmalige stafchef van het Syrische leger. In 1974 werd S.(...) aangesteld als de stafchef van het Syrische leger. In november 1983 behoorde S.(...) tot het team van zes vertrouwelingen dat Syrië leidde terwijl de president herstelde van een hartaanval. In dezelfde periode weerhield hij Rifat al-Asad van een staatsgreep. Daarnaast voerde S.(...) een aantal gevoelige geheime missies uit voor de president. In 1998 ging H.(...) S.(...) op pensioen en maakte zo plaats voor de machtsoverdracht aan Bashar al-Asad. Gezien zijn carrière kan S.(...) worden beschouwd als één van de steunpilaren van het veiligheidsapparaat van Hafez al-Asad.

Het patronagenetwerk.

Hafez al-Asad behield als president de controle over de militaire en politieke besluitvorming en liet zich hier in bijstaan door zijn meest nabije adviseurs. Die laatsten rapporteerden in veel gevallen rechtstreeks aan de president. Op die manier oefenden de adviseurs, via hun persoonlijke relatie met de president, een grote invloed uit op het politieke en veiligheidsbeleid.

De meest nabije adviseurs van de president maakten deel uit van de oude garde. De inner circle van de president bestond grotendeels uit de hoofden van de veiligheidsdiensten en het militair apparaat. Hoewel de rol van de oude garde afnam na de machtsoverdracht aan Bashar al-Asad, behoudt ze tot op heden een zekere macht binnen het huidige staatsbestel. De meest nabije adviseurs van de president deden op hun beurt beroep op vertrouwelingen, wat uiteindelijk resulteerde in het ontstaan van uitgebreide patronagenetwerken.

U behoorde tot het netwerk van H.(...) S.(...). Hij kwam net als u uit al-Bab, was een verre verwant, had een verleden bij de luchtmacht, en kende u als oorlogsheld.

Uw carrièreverloop.

U bouwde een rijkge vulde carrière uit waarbij u als gerespecteerd gevechtspiloot opklom tot bevelhebber van een gevechtseenheid; privé-piloot werd van de president en zijn meeste nabije functionarissen; werd uitgekozen om samen met andere Syrische piloten onder een alias en dekmantel een luchtvaartopleiding in de VS te volgen; gedurende jaren militair en politiek adviseur was van de stafchef van het Syrische leger; werd beschouwd als een gerespecteerd maar (niet actief) lid van de Baath-partij; en uiteindelijk als oud-officier werd beloond met een positie binnen de Makar al-Amm, het hoofdkwartier van het Syrische leger. U werd er opgenomen in een adviesorgaan. Die laatste aanstelling was niet enkel een beloning voor uw jarenlange dienst maar was ook een middel om uw stilzwijgen en loyaliteit af te kopen. Tijdens de Syrische revolutie vroegen de Syrische autoriteiten u zich ter beschikking te stellen van het leger en de veiligheidsdiensten. U kreeg de mogelijkheid om voor de

Syrische luchtmacht missies te coördineren of uit te voeren, of om als ondervrager te werken bij de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht, de meest beruchte veiligheidsdienst van het Syrische regime.

Door de manier waarop het Syrisch staatsbestel was georganiseerd, de macht die aan de leden van de oude garde werd toebedeeld, en de manier waarop het Syrisch veiligheidsapparaat en staatsbestel was georganiseerd, stond u als adviseur van H.(...) S.(...) dicht bij het epicentrum van de macht. U verkreeg hiermee een vooraanstaande positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat, dewelke zich reeds jaren schuldig maakte aan flagrante mensenrechtenschendingen.

U stelt dat 'de geschiedenis van het regime bij u is' en dat u informatie uit eerste hand heeft over de werking en de structuur van het Syrische militair en veiligheidsapparaat. U zegt dat u over 'zeeën van informatie' beschikt en dat uw informatie gedetailleerd en uitgebreid is. U kreeg als gevolg van uw functie namelijk inzage in 'gevoelige zaken'. U snoeft dat de interviewer geen extra moeite moet doen, dat u enkel op de vraag wacht en dat u bereid bent alles te vertellen (zie CGVS, II, p. 6).

U was doorheen uw carrière, zowel als militair, adviseur van H.(...) S.(...), en als lid van het Makar al-Amm, (oog)getuige van diverse flagrante mensenrechtenschendingen en ernstige misdrijven die door het Syrisch veiligheidsapparaat werden begaan.

U zag de troepenontplooiing naar aanleiding van het bloedbad in de gevangenis van Tadmour.

U zag hoe de troepen van Rifat al-Asad per helikopter de luchthaven verlieten en na hun missie naar de luchthaven terugkeerden. Nadien had u contact met de bevelhebbers van de missie, waarbij ze u een gedetailleerd verslag gaven van wat er zich in de gevangenis had afgespeeld (zie CGVS, III, p. 15).

U zag hoe in Aleppo tientallen burgers werden geëxecuteerd door de Quwat al-Khasa ('Speciale Eenheden').

U vertelt hoe de missie werd uitgevoerd door uw buur. U was op dat moment in de omgeving en bezocht de plaats van het bloedbad. U verklaart dat het bloed aan de muur hing en dat u het beeld van de moord op onschuldige mensen niet kon verdragen (zie CGVS, III, p. 17).

U was aanwezig op de vergadering waarop de finale strategie voor het opslaan van de opstand van de Moslimbroeders in Hama (februari 1982) werd bepaald.

U werd uiteindelijk weggestuurd van de vergadering maar hoorde vanuit de militaire luchthaven hoe het offensief in Hama in gang werd gezet. U verklaart hoe Hafez de totale vernietiging van de stad had bevolen maar dat op instigatie van onder andere H.(...) S.(...) de plannen werden afgezwakt. Desondanks werd Hama grotendeels verwoest, vielen er 20.000 à 40.000 (burger)doden, en werden er op grote schaal zware mensenrechtenschendingen gepleegd door de orde- en veiligheidsdiensten. U hoorde hoe stapels lijken de straten vulden (zie CGVS, I, p. 12 - zie CGVS, II, p. 5, 8 - zie CGVS, III, p. 7-9).

U had kennis van de politieke moorden uitgevoerd in opdracht van het Syrische regime.

U heeft uitgebreide informatie over alle politieke moorden die plaatsvonden in de buurlanden van Syrië, meer bepaald Irak, Jordanië, en Libanon. U bezit cruciale informatie over de moord op Rafik Hariri, Kamal Jumblatt, Salah Bitar enz. Ook over moorden op opposanten in Jordanië, de Golfstaten, en Europa beschikt u over informatie. U zegt dat u alle details kan geven, o.a. hoe het plan werd gemaakt en wie het uitvoerde. Gevraagd om bijkomende voorbeelden te geven zegt u dat u 'een week nodig heeft om over alle moorden te vertellen'. U zegt dat het CGVS (en de Belgische overheid) moet bepalen welke informatie ze nodig heeft en dat u daarna alle vragen zal beantwoorden.

U werd op voorhand niet op de hoogte gesteld van de aanstaande liquidaties. Na de moorden kreeg u echter inzage in 'bepaalde dossiers'. Voorts had u connecties binnen bepaalde diensten, zoals de Speciale Eenheden ('Quwat alKhasa') of de Militaire Veiligheid, en kon u op die manier een beeld vormen van wat er was gebeurd. Bovendien was u er van op de hoogte wanneer S.(...) en Hafez al-Asad contact hadden, en kon u hun contacten in verband brengen met het latere handelen van de veiligheidsdiensten. Om dit te illustreren vertelt u hoe A.(...) S.(...), de schoonzoon van Hafez al-Asad en het latere hoofd van de Militaire Veiligheid, u nog dezelfde avond op de hoogte bracht van alle details

van de moordoperatie op Rafik Hariri. U was op dat moment lid van het Makar al-Amm (zie CGVS, II, p. 2, 6-8, 11 – zie CGVS, III, p. 5, 8).

U werkte als adviseur van H.(...) S.(...) rechtstreeks samen met diensten en bevelhebbers die zich schuldig maakten aan flagrante mensenrechtenschendingen of ernstige misdrijven.

U beaamt dat alle veiligheidsdiensten verantwoording moesten afleggen aan S.(...), ook al behoorden ze in theorie tot Amn al-Qowmi ('Nationale Veiligheidsraad'). U noemt H.(...) S.(...) een kopie van president Hafez al-Asad met verregaande bevoegdheden en zegt dat uw dienst het laatste woord had over het leger en de veiligheidsdiensten (zie CGVS, II, p. 11 - zie CGVS, III, p. 11). U kende dan ook alle details van onder andere de Militaire Veiligheidsdienst en de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht (zie CGVS, II, p. 4-5).

Voor bepaalde dossiers verkreeg u via de veiligheidsdiensten toegang tot informatie die strikt vertrouwelijk was en waar in bepaalde gevallen enkel de president en S.(...) weet van hadden. In andere gevallen werd u informatie ontzegd maar kwam die informatie u toch ter ore, bv. wanneer het ging over de locatie van chemische wapens en gifgas, wapens die verboden zijn onder de niet door Syrië geratificeerde 'Chemical Weapons Convention'. Ook over de wapenleveringen van en naar andere landen werd u op de hoogte gebracht (zie CGVS, I, p. 14 - zie CGVS, II, p. 5, 6, 8, 11).

Bij het opstellen van uw adviezen werkte u samen met andere diensten zoals de 'iddarat istatla al-askari', de verkenningsseenheid van het leger (zie CGVS, I, p. 14). U behoorde niet tot de Militaire Veiligheidsdienst maar werkte er wel mee samen, en kwam via uw positie veel te weten over de werking van deze veiligheidsdienst. U kende quasi alle officieren van de dienst en vertelt over de grote interne concurrentie om zich in de gunst van de president te werken. U illustreert dit door te zeggen hoe de officiers elkaar verdrongen om bepaalde opdrachten, zoals invallen in huizen of dorpen uit te voeren (zie CGVS, I, p. 14). U was er ook van op de hoogte dat de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht, met wie jullie eveneens samenwerkten, berucht was voor de foltering en moorden die ze uitvoerden (zie CGVS, III, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u weet op welke wijze de veiligheidsdiensten informatie verzamelden (zie CGVS, III, p. 14).

Gezien uw functie, de reputatie van de veiligheidsdiensten, en het feit dat u inzage had in de werking van de veiligheidsdiensten moet worden aangenomen dat u op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen die door deze diensten werden gepleegd bij het inwinnen van informatie en het uitvoeren van het veiligheidsbeleid dat onder andere door uw rechtstreekse bevelhebber H.(...) S.(...) werd uitgetekend.

Als adviseur van H.(...) S.(...) stelde u bovendien adviezen op die door uw bevelhebbers werden gebruikt bij het opstellen van hun veiligheidsbeleid.

Uw adviezen en beleidsrapporten werden opgesteld op basis van informatie die werd verkregen via de veiligheidsdiensten. Uw adviezen werden overgemaakt aan H.(...) S.(...), die ze op zijn beurt in overweging nam bij het uitstippelen van zijn beleid, een beleid dat gepaard ging met ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen.

U verklaart dat H.(...) S.(...) u de verantwoordelijkheid gaf over de Syrische strategie in Libanon en de Palestijnse kwestie in Libanon (zie CGVS, II, p. 6, 7-8, 11 - zie CGVS, III, 10-12). Uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat het Syrisch veiligheidsapparaat zich in Libanon schuldig maakte aan flagrante mensenrechtenschendingen. Daarnaast blijkt dat Syrië zich in Libanon schuldig maakte aan het financieren van terroristische organisaties zoals Hezbollah, een organisatie waarvan u zelf zegt dat het een 'groot monster' is geworden (zie CGVS, II, p. 7). Wat de Palestijnse kwestie betreft beweert u een vreedzaam beleid te hebben uitgestippeld op basis van rapporten van de veiligheidsdiensten (zie CGVS, III, p. 12-13). Uit de landeninformatie blijkt echter dat de veiligheidsdiensten waarmee u werkte, bv. de Militaire Veiligheid, uiterst repressief optraden tegen (vermoedelijke) Palestijnse activisten. In hun speciaal daarvoor opgerichte 'Palestijnse Afdeling' ('Ferra Filastin'), waarmee u naar eigen zeggen niet rechtstreeks zou hebben samengewerkt (zie CGVS, III, p. 13), werden flagrante mensenrechtenschendingen begaan. U herinnert zich in de loop der jaren advies te hebben gegeven over de volgende Palestijnse activisten: K.(...) a.(...)-W.(...) A.(...) J.(...) (de assistent van Arafat), S.(...) K.(...) A.(...) I.(...) (het hoofd van de Palestijnse inlichtingendienst), K.(...) A.(...) A.(...) H.(...), en S.(...) S.(...) A.(...) (de stafchef van de Palestijnse troepen). U verklaart dat diverse van deze personen

werden verbannen, en dat er (niet uitgevoerde) moordaanslagen op hen werden gepland (zie CGVS, III, p. 12-13).

Voor vrijwel elke andere kwestie waarover uw advies werd gevraagd is er landeninformatie beschikbaar waaruit blijkt dat de Syrische overheid een beleid voerde dat gepaard ging met mensenrechtenschendingen, sponsering van terrorisme, of ernstige misdrijven (bv. de Syrische steun aan de Koerdische terreurbeweging PKK of het plegen van aanslagen in Irak) (zie CGVS, I, p. 15 - zie CGVS, II, 1, 6-7 - zie CGVS, III, p. 10, 15-16). Zelfs in de meest afgezwakte (en ongeloofwaardige) versie van uw profiel (zie verder), waarin u laat uitschijnen dat u voornamelijk informatie over militairen en burgers aan S.(...) rapporteerde (zie CGVS, III, p. 17), blijkt dat dergelijke handelingen tot zware represailles voor de betrokkenen konden leiden. Het CGVS wijst in deze nogmaals op de besluitvorming binnen de veiligheidsdiensten, dewelke grotendeels was gebaseerd op ruwe informatie die via het patronagenetwerk werd bekomen.

Bovendien weigert u een volledig zicht te bieden op uw profiel en uw activiteiten.

U schept geen duidelijkheid over uw functie en tewerkstelling binnen het Makar al-Amm.

Bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u binnen het Makar alAmm 'operatie-officier' was (zie Verklaring, vraag 12). Op het CGVS verklaart u echter dat het om een aanstelling binnen het adviesorgaan ging maar dat u in werkelijkheid niets moest doen (zie CGVS, I, p. 14-15 - zie CGVS, II, p. 11-12). U legt echter geen stukken voor waaruit uw werkelijke functie en positie binnen het Makar al-Amm wordt toegelicht. Evenmin beschikt u over stukken waaruit blijkt dat u het Makar al-Amm in 2010, dus net voor het uitbreken van de revolutie, heeft verlaten.

U houdt essentiële stukken achter ter staving van uw carrière binnen het Syrische veiligheidsapparaat.

U biedt geen inzage in uw belangrijkste militaire document, met name uw militair boekje. Dit document bevat nochtans een overzicht van uw militaire carrière, op zijn minst tot uw pensionering bij de luchtmacht in '89, en is dan ook een essentieel document bij de beoordeling van uw profiel en situatie. Bij het invullen van de Verklaring bij DVZ liet u optekenen dat u het militair boekje in Syrië heeft achtergelaten (zie Verklaring, vraag, 25). In tegenstelling tot andere documenten die u nadien via uw contacten in Syrië aan het CGVS heeft overgemaakt, heeft u vreemd genoeg nooit enig bewijs van uw militair boekje voorgelegd (zie CGVS, II, p. 9 - zie CGVS, III, p. 18-19). Dit kan u toerekenbaar worden en is een indicatie dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw militaire carrière.

U legt weliswaar andere militaire documenten voor, maar deze doen op geen enkele manier uitspraak over uw activiteiten als adviseur voor H.(...) S.(...) ('90-'98) en uw activiteiten binnen het Makar al-Amm ('00-'10). Het laat vermoeden dat u een deel van uw carrière tracht te verhullen en het zo onmogelijk maakt een volledig zicht te krijgen op de bijdrage die u heeft geleverd aan de mensenrechtenschendingen waaraan het Syrisch veiligheidsapparaat zich schuldig heeft gemaakt.

Doorheen uw asielpcedure past u uw verklaringen omtrent uw professionele activiteiten op essentiële wijze aan.

Tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds stelt u zichzelf voor als een loyaal en belangrijk adviseur van H.(...) S.(...). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud komt u hier echter op terug. De manier waarop u daarbij te werk gaat kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. De opmerkelijke ommezwaai komt er geheel onverwacht, aangezien u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat de vorige twee persoonlijke onderhouds 'heel goed waren verlopen' en dat u 'heel dankbaar' was tegenover de interviewer. U tekent echter een zeker voorbehoud aan door te zeggen dat 'u eerst zal luisteren naar de vragen en dan uw mening over de interviews zal geven'. Er werd u daarom gevraagd of u verklaringen wou aanpassen of als er zaken waren die u om één of andere reden niet correct had weergegeven. U antwoordde dat u zich niet meteen iets voor de geest kon halen en dat u eerst naar de vragen zou luisteren (zie CGVS, III, p. 2). In wat volgde paste u uw verklaringen op fundamentele wijze aan en schetste u een compleet ander beeld van uw carrière, uw activiteiten, en uw loyaliteit. Het CGVS kan daarom enkel concluderen dat het om een weldoordachte strategie gaat om het onderzoek te belemmeren, het CGVS op het verkeerde been te zetten, en uw professionele carrière te verhullen.

Waar u aanvankelijk, tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud, een bijzonder positief beeld schetst van H.(...) S.(...), verandert uw toon compleet tijdens het derde onderhoud. Plots neemt u afstand van uw bevelhebber. H.(...) S.(...) is tijdens het derde onderhoud niet langer een 'eerlijk persoon en proper iemand, die geen corruptie of smeergeld aanvaardt' of iemand die in tegenstelling tot Hafev al-Asad geen crimineel is (zie CGVS, I, p. 13 - zie CGVS, II, p. 4). Evenmin is hij de persoon die in 1982 de bevolking van Hama trachtte te beschermen en die steeds aan damage control deed (zie CGVS, II, p. 5, 8). Hij is ook niet langer de persoon met wie u zich loyaal toonde door in 1998 samen op pensioen te gaan (zie CGVS, I, p. 13). In plaats daarvan noemt u H.(...) S.(...) ineens een 'grote crimineel' (zie CGVS, III, p. 9-10), had u als officier nooit een goed gevoel bij hem maar voelde u zich gedwongen om zijn bevelen te accepteren. Zowel emotioneel als rationeel stonden jullie op een andere golflengte en voor de meeste van zijn daden had u geen respect (zie CGVS, III, p. 9-10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen verklaart u dat u S.(...) tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds enkel 'als persoon' beschreef en dat hij effectief een respectabel persoon was die in tegenstelling tot andere leiders 'menselijke gevoelens' toonde (zie CGVS, III, p. 9-10). Vervolgens herhaalt u dat S.(...) altijd de beslissingen van Hafez al-Asad heeft uitgevoerd, zowel de positieve, negatieve, als de misdadige, waarop u S.(...) nogmaals verwijt een crimineel te zijn die 'gevaarlijke beslissingen' nam (zie CGVS, III, p. 10-11, 13). Deze uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Hetzelfde geldt voor uw verklaringen omtrent uw rol als adviseur van H.(...) S.(...). Tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat het om een officiële aanstelling ging. Uw titel luidde 'directeur van het bureau van H.(...) S.(...), voor militaire en veiligheidszaken' (zie CGVS, I, p. 11, 13) en u kreeg een eigen bureau toegewezen (zie CGVS, I, 11, 13). Volgens u had S.(...) nog twee andere adviseurs, liwa W.(...) M.(...) en amid B.(...) S.(...) Q.(...). Beiden hadden enkel administratieve taken (zie CGVS, II, p. 5). S.(...) was heel tevreden over u en zei dat u een eerlijke en ervaren officier was. Hij vond u een 'grote schat' en was onder de indruk van uw diensten (zie CGVS, I, p. 13 - zie CGVS, II, p. 5). H.(...) S.(...) vertrouwde u en had geen enkele twijfel bij uw loyaliteit (zie CGVS, II, p. 5). U gaf hem advies over belangrijke zaken en moest knopen doorhakken (zie CGVS, II, p. 4). Uw adviezen werden door S.(...) op prijs gesteld (zie CGVS, II, p. 6-7). De president ging niet steeds akkoord met uw adviezen maar u werd desondanks verdedigd door S.(...) (zie CGVS, II, p. 8). S.(...) gaf u in 1998 de kans om in dienst te blijven maar u wou enkel hem dienen, waarop u samen met hem ontslag nam (zie CGVS, I, p. 13). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud wijzigt u uw verklaringen op drastische wijze. U verklaart dat u in 1990 uit de luchtmacht stapte omdat u de situatie niet langer kon aanzien maar dat u desondanks door S.(...) werd opgeroepen om 'dicht bij hem te blijven'. U beweert dat het niet om een eigen keuze ging maar dat u niet kon weigeren omdat S.(...) een machtig persoon was en omdat het u persoonlijk voordeel opleverde. Plots noemt u zich ook niet langer diens officiële adviseur, maar wel zijn 'officieuze adviseur' (zie CGVS, III, p. 9-10). U beschrijft uw functie vanaf dan als volgt: 'horen, zien, maar geen enkele taak uitvoeren'. U zou nooit een mening hebben gehad over eender welk onderwerp en u zou dit ook aan S.(...) duidelijk hebben gemaakt (zie CGVS, III, p. 9-10, 15). Verder was u steeds 'negatief'. U keerde zich ook af van S.(...) door te zeggen dat 'u niet zo was' (zie CGVS, III, p. 18). Vervolgens laat u uitschijnen dat u bij het aftreden van S.(...) de keuze kreeg over hoe u uw carrière wilde verderzetten. U zei dat u ontslag nam en dat u niet langer iets te maken wou hebben met het beleid van het militair, politiek, en veiligheidsapparaat. U zou S.(...) gezegd hebben dat u nooit akkoord ging met wat hij deed. Naar eigen zeggen kon u niet meer verdragen waarmee 'ze' bezig waren (zie CGVS, III, 9-10, 16). Vervolgens gaat u nog een stap verder door te verklaren dat u de bevelen van S.(...) steeds naast u heeft neergelegd en dat u zich altijd negatief heeft opgesteld. Volgens u deed S.(...) bijgevolg weinig of geen beroep op u. Zo zou hij slechts eenmaal om de vijf of zes maanden uw advies gevraagd hebben. Eenmaal deed hij zelfs een jaar lang geen beroep op u. U past ook uw verklaringen omtrent uw positie als politiek en militair adviseur aan. Plots verklaart u dat liwa W.(...) M.(...) en amid B.(...) S.(...) Q.(...), dewelke u voordien als zijn administratieve adviseurs voorstelde, in werkelijkheid zijn permanente adviseurs waren. U zou daarentegen slechts een keer per maand op de dienst zijn verschenen en werd slechts om het half jaar om advies gevraagd. U was naar eigen zeggen geen officiële adviseur, maar wel een 'persoonlijk adviseur'. Volgens u was uw aanwezigheid dan ook niet relevant voor S.(...), was hij u bijna vergeten, kon hij geen gebruik maken van uw ervaring, en was u steeds negatief (zie CGVS, III, p. 10, 18). S.(...) zou gewaarschuwd hebben dat u 'negatief was' en u opgedragen hebben om niets door te vertellen omdat de kans bestond dat u zou worden opgehangen (zie CGVS, III, p. 11-12). Voorts beweert u dat uw advies enkel werd ingewonnen in verband met eenvoudige dossiers en dat men u op die manier wou testen (zie CGVS, III, p. 11). Uw meningen en adviezen werden echter niet aanvaard door uw bevelhebbers omdat u voor dialoog stond terwijl het regime een gewelddadige aanpak prefereerde. U illustreert dit met een aantal voorbeelden (zie CGVS, III, p. 12-13, 15). Het ging zo ver dat S.(...) u vlakaf zei dat hij uw mening nooit interessant vond, dat u altijd tegen het beleid was, en dat uw ideeën u in de problemen konden brengen (zie CGVS, III, p. 13-

14, 18). S.(...) vroeg uw mening zelfs in het geheim omdat hij niet wou dat Hafez al-Asad wist dat uw advies werd ingewonnen (zie CGVS, III, p. 13). U zegt uiteindelijk dat u slechts een heel secundaire rol speelde (zie CGVS, III, p. 13). U werd gedoogd omdat u graag werd gezien door de officiers en op die manier veel informatie verkreeg (zie CGVS, III, p. 17). Voorts nam S.(...) u in bescherming omdat jullie van dezelfde regio kwamen, bloedverwanten waren, en hij u graag zag (zie CGVS, III, p. 18). Dit staat uiteraard in schril contrast met uw eerdere verklaringen. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen en met de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat een militair (opper)bevelhebber jarenlang een adviseur in dienst houdt die geen mening heeft en zich tegen zijn bevelhebber kant, geeft u geen verklaring. U stelt enkel dat u niet aan zijn zijde stond en dat u niet akkoord ging met het beleid in Syrië en het buitenland. Dergelijke verklaringen staan haaks op de landeninformatie die stelt dat het Syrische veiligheidsapparaat gretig gebruikt maakte van patronagenetwerken van getrouwen. Het staat ook haaks op uw eigen verklaringen betreffende de concurrentie die binnen het veiligheidsapparaat, in casu de Militaire Veiligheid, bestond om de bevelhebbers en de president ter wille te zijn. Het is daarom op geen enkele manier geloofwaardig dat u jaren bij S.(...) in dienst was als adviseur indien u werkelijk geen enkele bijdrage leverde aan het uitstippelen van diens veiligheidsbeleid of indien uw opmerkingen als compleet nutteloos werden beschouwd.

Ook over de manier waarop u uw kennis en informatie verzamelde legt u tijdens het derde persoonlijk onderhoud plots compleet tegenstrijdige verklaringen af. Waar u aanvankelijk verklaarde dat u tussen 1990 en 1998 uw informatie haalde uit de officiële correspondentie tussen de veiligheidsdiensten, de stafchef, en de president, verklaart u tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat u op eigen initiatief en in het geheim informatie verzamelde. U ving gesprekken op, luisterde telefoongesprekken af, bekeek in het geniep nota's die zich op bureaus bevonden etc. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen had u bijgevolg slechts weet van '20 procent' van de misdaden van het regime (zie CGVS, III, p. 9-12). Het hoeft geen betoog dat deze manier van handelen, waarbij u staatsgeheimen verkreeg door sporadisch op kantoor te verschijnen en uw oor her en der te luister te leggen, allerm minst geloofwaardig overkomt. Evenmin heeft u geloofwaardige argumenten om te verklaren waarom u op eigen initiatief informatie verzamelde. U verklaart dat u als dapper en bijzonder intelligent persoon informatie verzamelde om later de misdaden van het regime aan de kaak te stellen (zie CGVS, III, p. 10, 11-12, 13, 14). Het is echter compleet ongeloofwaardig dat u als militair decennia lang in het veiligheidsapparaat meedraaide, louter en alleen om later klokkenluider te spelen. Niet in het minst omdat u nooit effectief stappen heeft ondernomen om uit het veiligheidsapparaat te stappen en uw informatie bekend te maken.

Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen gaat u helemaal voorbij aan uw eerdere verklaringen en stelt u weinig meer dan dat enkel de verklaringen uit het derde persoonlijk onderhoud correct zijn (zie CGVS, III, p. 14). U biedt verder geen verklaring voor de plotse omslag (zie CGVS, III, p. 19). Dit laat dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid probeert om u van iedere verantwoordelijkheid te ontdoen en uw aandeel te minimaliseren. Het toont aan dat u het CGVS probeert te misleiden over uw werkelijk rol binnen het veiligheidsapparaat.

Bovendien gaat deze afgezwakte versie in tegen de voor handen zijnde landeninformatie. Gezien de politieke en militaire geschiedenis van Syrië, de werking en structuur van het veiligheidsapparaat, de patronagenetwerken binnen het veiligheidsapparaat, de reputatie van de bevelhebbers van het veiligheidsapparaat en het Baathregime, is het absoluut ongeloofwaardig dat u een dergelijke carrière en reputatie - zelfs in zijn meest afgezwakte versie - kon opbouwen op basis van nutteloze adviezen of adviezen die lijnrecht ingingen tegen het gevoerde beleid. Indien u zich werkelijk afkeerde van het gevoerde beleid, is het eveneens ongeloofwaardig dat u desondanks jarenlang rechtstreeks voor de hoogste bevelhebbers van het veiligheidsapparaat kon en mocht werken.

Ook op andere momenten vermijdt u volledige inzage te bieden in de informatie die u bezit.

Alhoewel u doorheen uw asielprocedure meermaals herhaalt dat u over zeer vertrouwelijke informatie van het Syrische veiligheidsapparaat beschikt - wat gezien uw profiel en carrière geloofwaardig is -, u jarenlang als adviseur werkte van één van de voornaamste personen binnen het Syrische veiligheidsapparaat en staatsbestel, u adviezen en beleidsrichtlijnen opstelde voor de stafchef dewelke nadien aan het veiligheidsapparaat werden teruggekoppeld, geeft u tijdens de opeenvolgende interviews weinig of geen informatie prijs. Hoewel u door de interviewer herhaaldelijk wordt gevraagd om uw verklaringen omtrent uw adviezen en beleidsrichtlijnen te concretiseren, ontwijkt u op allerlei manieren de vragen: u complimenteert de interviewer en de tolk, u snijdt een ander thema aan, u geeft enkel informatie die genoegzaam bekend is, of u scheidt een beeld waarin u steeds voor geweldloze oplossingen en dialoog heeft geopteerd. Dat laatste kan gezien de reputatie van het veiligheidsapparaat

allerminst geloofwaardig worden geacht. Uiteindelijk geeft u aan dat u pas volledige inzage in uw informatie zal bieden op het moment dat de Belgische staat uw familie in veiligheid brengt (zie CGVS, I, p. 6, 10, 11 - zie CGVS, II, p. 1, 6, 7-8, 10-11, 14 - zie CGVS, III, p. 4-5, 7, 10, 12-20). Op die manier verhindert u op fundamentele wijze het onderzoek van het CGVS en verzaakt u op flagrante wijze aan de medewerkingsplicht die op u rust. Het zijn stuk voor stuk elementen die er op wijzen dat u uw werkelijk profiel deels tracht te verhullen.

Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw hoofde een vermoeden van verantwoordelijkheid kan worden toegepast, gelet op uw jarenlange carrière en de hoge posten die u heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat, waardoor de bewijslast verschuift en er een vermoeden van uitsluiting op u dient te worden toegepast (EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2016, p. 41).

Het bestaan van dit weerlegbaar vermoeden van verantwoordelijkheid werd reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij gesteld werd dat er ten aanzien van personen met een hoge functie binnen een regime dat zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige schendingen van mensenrechten een weerlegbaar vermoeden van verantwoordelijkheid bestaat (RvV, nr 26.511 van 27 april 2009). Hierbij kan voorts verwezen worden naar analogie met Bundesrepublik Deutschland v B (C-57/09) en D (C-101/09), Hof van Justitie, 9 november 2010, §98, waar werd geoordeeld dat een autoriteit die bij het onderzoek van een internationaal verzoek om bescherming vaststelt dat de verzoeker een vooraanstaande positie heeft bekleed in een organisatie die terroristische methoden toepast, ervan uit mag gaan dat deze persoon individueel verantwoordelijk is voor daden die deze organisatie tijdens de relevante periode heeft gesteld.

Er dient te worden vastgesteld dat u voldoet aan de criteria zoals deze in de UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, in punt 19 worden uiteengezet (zie verder ook UNHCR, Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, september 2003, nr. 57-62). Uit uw verklaringen supra blijkt dat u een hooggeplaatst lid van het Syrische veiligheidsapparaat was en bijgevolg deel uitmaakte van een organisatie die zich schuldig maakt aan universeel bestrafbare misdrijven, zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet. Ook nadat u verschillende keren geconfronteerd werd met de ernstige mensenrechtenschendingen gepleegd door het regime nam u geen afstand van deze organisatie maar klom u integendeel steeds hoger op in de rangen en bleef u nog jaren zeer nauw betrokken bij het veiligheidsapparaat. Er blijkt dan ook duidelijk dat u vrijwillig en in volle bewustzijn van de gepleegde misdrijven, langdurig lid en persoonlijk deelnemer was van een regime dat niet terugdeinsde voor foltering, buitengerechtigde executies en andere misdrijven tegen de menselijkheid. Nergens blijkt bovendien, zoals verder nog wordt besproken, dat u zich op eender welk moment distantieerde van het regime zodra dit mogelijk was.

Door het vaststaan van uw vooraanstaande, hooggeplaatste positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat en gelet op uw eigen omstandige verklaringen kan dan ook worden gesteld dat er in uw hoofde een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid voor de daden gepleegd door het regime geldt, waarbij u er geenszins in geslaagd bent aan te tonen dat er in uw individuele geval sprake is van een uitzondering op, of weerlegging van deze individuele verantwoordelijkheid. Hiertoe werd u nochtans ruim de kans geboden tijdens de drie persoonlijke onderhouden die plaatsvonden. U bracht echter geen afdoende elementen aan die het toepassen van een uitzondering op dit vermoeden van individuele verantwoordelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan ook verwezen worden naar de uiteenzetting infra betreffende de mogelijke verschoningsgronden. Deze vaststellingen vormen dan ook een zeer ernstige indicatie van uw individuele verantwoordelijkheid als medeplichtige aan de misdrijven door het Syrische regime gepleegd, zoals hierboven en in de informatie in het administratief dossier uitvoerig beschreven.

Immers, het is inherent aan de rol en taak van een adviseur invloed te hebben op het beleid en dit te sturen, wat maakt dat u een verantwoordelijkheid kan worden toegedicht voor de beslissingen gemaakt door zij die uw adviezen gebruikten. Een adviseur is slechts nuttig indien hij ook bruikbare adviezen geeft, waardoor het dan ook onlogisch zou zijn dat u de functies die u verklaart te hebben uitgeoefend werkelijk bekleed zou hebben zonder enige wezenlijke invloed op het dictatoriale en uiterst repressieve regime. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat u ettelijke jaren actief samenwerkte met H.(...) S.(...) en ook nadien bij de Makar al-Amm een positie uitoefende zonder daarbij enige concrete invloed te hebben gehad op het regime en haar veiligheidsbeleid. Deze vaststellingen worden versterkt door uw

verklaringen tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouden waar u uw nuttige werkzaamheden, uw innige band met de stafchef van het Syrische leger, en uw reputatie benadrukte. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat uw werkzaamheden wel degelijk een significante invloed hadden op beleidsbeslissingen die rechtstreeks leidden tot mensenrechtenschendingen, rekening houdend met het feit dat u aanbevelingen en adviezen opstelde in verband met het Syrische beleid in Libanon, de Palestijnse kwestie in Libanon, Hezbollah, de gespannen relatie met buurlanden, en u de stafchef briefte over burgers en militairen. Het is bovendien ongeloofwaardig dat u binnen de Syrische context als militair en adviseur bijdroeg tot een beleid dat enkel op vreedzame dialoog was gestoeld. Dit staat haaks op de voorhanden zijnde landeninformatie. Voorts benadrukt het CGVS nogmaals dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw werkelijke activiteiten voor het Syrisch veiligheidsapparaat.

Hieruit blijkt dat u, teneinde het begaan van een groot aantal misdrijven gepleegd door het Syrische regime te vergemakkelijken, hulp en bijstand hebt geboden, in de wetenschap dat uw handelen het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid faciliteerde; u verleende uw actieve medewerking teneinde de repressie te bevorderen, waarbij uw bijdrage en werkzaamheden een feitelijk en substantieel effect hadden op het plegen van deze misdrijven; u heeft namelijk jarenlang gediend voor de stafchef van het Syrisch leger en nadien gezeteld in het adviesorgaan van het hoofdkwartier van het Syrische leger. U stelde op vraag van uw bevelhebber(s) adviezen op in verband met beleidskwesties waarvan geweten is dat het Syrisch veiligheidsapparaat ze beantwoordde met ernstige misdrijven en flagrante mensenrechtenschendingen. Zonder de werkzaamheden die u uitvoerde als adviseur van S.(...) waren deze misdrijven hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze uitgevoerd indien niemand uw rol had vervuld. U laat immers niet na te benadrukken dat u over een unieke kennis en expertise beschikt, u het volledige vertrouwen genoot van H.(...) S.(...), u bijzonder graag gezien werd in de militaire wereld, en u een talent had om (de meest vertrouwelijke) informatie te verzamelen en te bundelen in beleidsrichtlijnen.

Voorts blijkt uit het bovenstaande dat u eveneens medeplichtig kan worden bevonden aan misdrijven waarvoor dient te worden overgegaan tot uitsluiting, gelet op het feit dat u medeverantwoordelijk kan worden gehouden voor de misdrijven gepleegd door een gezamenlijke criminele onderneming, zijnde het Syrische regime in de periode dat u hierbij betrokken was. In casu bestond deze onderneming uit een meervoud van personen, de verantwoordelijken in het Syrisch regime, die het gemeenschappelijke doel van machtsbehoud, onderdrukking van én strikte controle over het Syrische volk nastreefden en hierbij het middel van uiterst gewelddadige en criminele repressie aanwendden en een veelvoud aan misdrijven tegen de menselijkheid pleegden, zoals hierboven uiteengezet. Uw deelname aan en bijdrage tot dit gemeenschappelijke doel werd reeds eerder omstandig toegelicht. Hieruit dient te worden besloten dat u een significante bijdrage hebt geleverd aan de bevordering van het gemeenschappelijk doel en/of het functioneren van het systeem opgetrokken ter implementatie van het gemeenschappelijk doel (in casu, het veiligheidsapparaat dat de ruggengraat van het Syrische regime vormt) in de periode dat u actief was en u dus medeverantwoordelijk gehouden kan worden voor de misdrijven gepleegd door het regime.

Gelet op het gegeven dat het Syrische veiligheidsapparaat en de inner circle rond Hafez al-Asad zich schuldig maakten aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het feit dat u sinds de jaren '80 op intensieve wijze met deze diensten en personen hebt samengewerkt; u doorheen uw hele loopbaan op de hoogte was van de misdrijven die door deze diensten en personen werden gepleegd; u adviezen opstelde op basis van informatie die via het veiligheidsapparaat (en dus ook onder foltering) werd bekomen; uw adviezen door H.(...) S.(...) werden gebruikt; en diens beleid werd uitgevoerd door personen en diensten die zich aan flagrante mensenrechtenschendingen schuldig maakten, kan dan ook worden geconcludeerd dat u rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage leverde aan deze praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F a van de Vluchtelingenconventie. Er kan om diezelfde redenen worden geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u dient te worden uitgesloten gelet op uw medeplichtigheid aan en medeverantwoordelijkheid voor het plegen van misdrijven die tot uitsluiting onder art. 1F(a) van de Conventie van Genève moeten leiden.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven die onder artikel 1 par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

U werd hiertoe uitgebreid de kans geboden tijdens de drie keer dat u op het CGVS een persoonlijk onderhoud had en waarbij u eveneens werd geconfronteerd met de mogelijkheid tot uitsluiting.

Uit uw carrièreverloop blijkt dat er geen gegronde twijfels bestonden bij uw loyaliteit en dat u zich steeds loyaal heeft getoond aan het Syrisch veiligheidsapparaat.

Uit de manier waarop u carrière heeft gemaakt, er na uw actieve dienst ook in het Makar al-Amm beroep werd gedaan op uw expertise, en u tijdens de revolutie opnieuw werd opgeroepen voor de actieve dienst, blijkt dat er zowel onder Hafez al-Asad als onder Bashar al-Asad geen twijfel bestond omtrent uw loyaliteit. U geeft te kennen dat uw houding werd gecontroleerd, dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag moest leggen, dat u geruggensteund werd door H.(...) S.(...), en dat u meermaals met celstraffen werd bedreigd. Uiteindelijk kan enkel worden vastgesteld dat u in al die jaren nooit effectief in de problemen bent gekomen of uit de gratie bent gevallen (zie CGVS, I, p. 8).

Doorheen uw asielpcedure geeft u meermaals te kennen dat u de mensenrechtenschendingen van het Syrisch regime steeds heeft afgekeurd. Bovendien toont u zich een tegenstander van Hafez al-Asad door te stellen dat hij een dictator was die het leger op een verkeerde manier leidde (zie CGVS, I, p. 13). U noemt Hafez al-Asad verder een crimineel en een smerig iemand aan wie u een hekel had (zie CGVS, II, p. 4, 5). Ook Rifat al-Asad noemt u een 'grote misdadiger' (zie CGVS, I, p. 12). De aanpak in Hama noemt u vervolgens misdadig (zie CGVS, II, p. 5 - zie CGVS, III, p. 8). Ook op andere moment noemt u het regime misdadig, radicaal, en tiranniek (zie CGVS, II, p. 8 – zie CGVS, III, p. 6, 9, 11-12). Volgens u is het een dictatuur die wereldwijd chaos zaait met de bedoeling het eigen bewind veilig te stellen (zie CGVS, I, p. 15 - zie CGVS, II, p. 5 - zie CGVS, III, p. 4-5). Verder keert u zich af van de Baath-partij: u had een hekel aan de partij en werd enkel lid omdat u daar als militair toe werd verplicht (zie CGVS, II, p. 3).

Ook met de aanpak van de Syrische revolutie gaat u niet akkoord. Volgens u behandelt het regime haar eigen volk zonder genade en met een ijzeren vuist (zie CGVS, III, p. 2). U zegt dat het regime haar eigen volk uitmoordt en dat u zoiets nooit zou kunnen (zie CGVS, III, p. 3). U beweert nog dat u gezien de gewelddadige aanpak van de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht, nooit deel van hen zou kunnen uitmaken (zie CGVS, III, p. 5).

Ondanks uw afkeuring van het Syrische regime, haar beleid, en haar voornaamste leiders, blijft de vaststelling dat u binnen dit kader vrijwillig een militaire carrière van om en bij veertig jaar heeft uitgebouwd die uiteindelijk werd bekroond met een aanstelling in het Makar al-Amm. Bovendien was u als adviseur van de stafchef van het Syrische leger gedurende jaren een belangrijke pion binnen een veiligheidsapparaat dat zich op systematische wijze schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onder onweerstaanbare dwang handelde.

Nergens blijkt dat u zich op eender welk moment distantieerde van het regime zodra dit mogelijk was.

In de jaren '80 volgde u op vraag van het regime een pilotenopleiding in de V.S. waarna u terugkeerde naar uw land van herkomst en uw activiteiten verderzette. Nadien ging u tot diens pensionering in dienst bij H.(...) S.(...), één van de steunpilaren van het Baath-regime en de persoon die volgens u het finaal zeggenschap had over het Syrisch veiligheidsapparaat. H.(...) S.(...) verliet nadien het land, u bleef. Na een tweetal jaar op non-actief werd u opnieuw opgevist om als gerespecteerd oud-officier in het Makar al-Amm te zetelen. In het hoofdkwartier werd uw stilzwijgen afgekocht door u van allerlei voordelen te voorzien. Ondanks de talloze mensenrechtenschendingen die in die periode werden gepleegd, maakte u gretig gebruik van de voordelen binnen het Makar al-Amm. U kreeg een eigen chauffeur, gebruikte de sportaccommodatie, kreeg een royaal salaris, en had het gevoel in een vijfsterrenhotel te verblijven (zie CGVS, I, p. 14). Ook tijdens de revolutie bleef u in het land. Pas wanneer u door het regime werd gevraagd om in actieve dienst te gaan en u vreesde dat een weigering u in de problemen zou brengen, besloot u zich van het regime af te keren. Zoals eerder gezegd zijn er ook duidelijke aanwijzingen dat u geen volledig zicht biedt op uw professionele carrière en dat u essentiële informatie achterhoudt omtrent uw werkelijke activiteiten.

Evenmin heeft u stappen ondernomen om het veiligheidsapparaat de rug toe te keren. Integendeel, u heeft zich doorheen de jaren steeds loyaal getoond aan H.(...) S.(...), bleef in dienst tot het moment dat hij een stap opzij deed, en nadien bekleedde u een positie binnen het Makar al-Amm. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u over mogelijkheden beschikte om de loop van uw carrière te bepalen. Toen u eind jaren '80 niet akkoord ging met de manier waarop de luchtmacht werd geleid, kon u op pensioen en kreeg u een aanstelling bij de stafchef. In '98 kreeg u de kans om uw carrière verder te zetten maar besloot u net als H.(...) S.(...) een stap opzij te zetten. In 2010 kon u naar eigen zeggen uit de Makar al-

Amm stappen en definitief op pensioen gaan. Uit niets blijkt dus dat u in de onmogelijkheid verkeerde om uw functies neer te leggen of andere functies waar te nemen.

Dat u ondertussen afstand heeft genomen van het regime en bereid bent uw kennis te delen met de Belgische autoriteiten kan evenmin als een verschoningsgrond worden beschouwd (zie CGVS, I, p. 3, 9, 15 - zie CGVS, II, p. 2, 5, 12 - zie CGVS, III, p. 19).

Het doet namelijk niets af aan de vaststelling dat u decennialang een hoge positie bekleedde binnen het Syrische veiligheidsapparaat en dat u zich pas van het regime afkeerde op het moment dat u zelf in de problemen dreigde te komen. Bovendien geeft u te kennen dat u pas volledige inzage in uw informatie zal bieden op het moment dat de Belgische autoriteiten u herenigt met uw familie (zie CGVS, III, p. 20), wat aantoont dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht die op u rust. Dat u uw informatie tracht te gebruiken als een middel om een gunstige uitkomst in uw asielpcedure af te dwingen, wijst opnieuw op een gebrek aan schuldinzicht en erkenning van uw bijdrage aan de misdrijven gepleegd door de organisatie waartoe u behoorde.

Ook bij confrontatie met de mogelijkheid tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, slaagt u er niet in geldige verschoningsgronden in te roepen.

U toont zich bereid een getuigschrift op te stellen waarin u ontkent aan 'onmenselijke acties' te hebben deelgenomen. Meer nog, u zou zelfs nooit een miertje hebben gedood. U toont zich bereid om geëxecuteerd te worden indien het tegendeel wordt aangetoond. Vervolgens stelt u een persoonlijke (fysieke) confrontatie met de interviewer niet uit de weg te gaan en acht u het CGVS verantwoordelijk voor het lot van uw familie (zie CGVS, III, p. 20). Logischerwijs kan geen van deze elementen als een geldige verschoningsgrond worden beschouwd. Integendeel, het wijst nogmaals op een gebrek aan schuldinzicht.

Voorts verzaakt u ook op andere momenten aan de medewerkingsplicht die rust op iedere verzoeker om internationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het CGVS zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is kan u dan ook toerekenbaar worden geacht.

In casu is het ongeloofwaardig is dat u niet langer over een Syrisch paspoort beschikt. U spreekt zich om te beginnen tegen over wat er met uw Syrisch paspoort is gebeurd. Bij het invullen van de Verklaring op DVZ liet u namelijk optekenen dat uw paspoort in beslag werd genomen door de 'Syrische inlichtingendienst' (zie Verklaring, vraag 24). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat de Syrische autoriteiten uw paspoort tijdelijk hadden ingehouden maar dat u het nadien terugkreeg. U en uw zoon zouden jullie paspoorten in Istanbul hebben verscheurd op vraag van de smokkelaar. Gezien uw profiel is het zeer ongeloofwaardig dat u de waarde en het belang van een paspoort niet zou kennen en op aansturen van een smokkelaar uw belangrijkste identiteitsdocument zou vernielen (zie CGVS, III, p. 3). Los daarvan is het opmerkelijk dat u wél een kopie van de eerste pagina's uit het paspoort heeft. Wat er ook van zij, door het niet voorleggen van uw paspoort om welke reden dan ook - onwil of opzettelijke vernieling -, verhindert u dat het CGVS inzage krijgt in uw belangrijkste identiteitsdocument. Op die manier verhuult u essentiële informatie inzake uw recente verblijfplaatsen en reisweg. U maakt het op die manier onmogelijk een volledig zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat er in uw geval allerminst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden. Evenmin toont u blijk van enig schuldinzicht

Integendeel, uit het voorgaande blijkt dat u uw eigen aandeel minimaliseert of verhult, dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht, en dat u het onderzoek saboteert door zonder overtuigende reden afstand te doen van uw eerdere verklaringen. Een dergelijke houding geeft blijk van een compleet gebrek aan schuldbesef of erkenning van uw bijdrage aan de veelvuldige misdrijven.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De andere voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en profiel. Geen van deze documenten toont echter aan dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

*Wanneer hete CGVS een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggedleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.***

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat er in hoofde van uw zoon A.(...) S.(...) T.(...) (OV 8.138.522 - CG 15/28290: toekenning vluchtelingenstatus dd. 30/10/2015) een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Ieder dossier wordt echter individueel beoordeeld op basis van alle voorhanden zijnde elementen in het asiëldossier. De uitkomst in zijn verzoek om internationale bescherming heeft in die zin geen invloed op de beslissing die in uw hoofde wordt genomen.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging (als algemeen rechtsbeginsel), artikel 6 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat zijn raadsman per schrijven van 4 december 2018 aan "de dienst openbaarheid van bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken" heeft verzocht om een afschrift van het administratief dossier te kunnen verkrijgen. Verzoeker stelt dat hem echter tot op heden geen administratief dossier ter inzage werd gesteld, noch een afschrift van dit administratief dossier. Op deze wijze wordt een ernstig verweer onmogelijk gemaakt, aldus verzoeker, die zijn stelling toelicht als volgt: "Door geen afschrift, noch inzage, van het administratief dossier te geven aan verzoeker binnen de nuttige beroepstermijn van 30 dagen, worden de rechten van verdediging van verzoeker op een onherroepelijke wijze aangetast, zodat hem geen doeltreffende voorziening in rechte openstaat (schending art. 47 Handvest).

Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld zijn geschonden (i.c. art. 6 EVRM alsook art. 8 EVRM – zie infra) heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie (art. 13 EVRM). Dit dient evident een nuttig daadwerkelijk rechtsmiddel uit te maken.

Een verzoekende vreemdeling dient in zijn inleidend verzoekschrift luidens art. 39/69, §1, tweede lid, 4° Vw op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen" uiteen te zetten. Onder "middel" in de zin van deze bovenstaande bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Alwaar de termijn waarbinnen de middelen ter ondersteuning van het beroep diende te worden uiteengezet afloopt op heden, worden de rechten van verdediging van verzoeker wel degelijk onherroepelijk aangetast, gezien zelfs een eventuele latere inzage van het administratief dossier ter griffie van de Raad – wanneer dit alsnog wordt gevoegd n.a.v. onderhavig verzoekschrift – deze aantasting niet kan lenigen. Immers wordt het verzoeker niet toegelaten om nog andere middelen aan te voeren dan deze dewelke in het inleidend processtuk werden uiteengezet (art. 39/60 Vw.).

De schending van de rechten van verdediging van verzoeker en de hieruit voortvloeiende schending van artikel 13 EVRM en artikel 47 Handvest is dan ook onherroepelijk en niet meer te herstellen, zodat de verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en art 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, F van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm, voert verzoeker aan dat het aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om op een zorgvuldige wijze aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens en met kennis van zaken een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag uiteengezette misdrijven. Onder verwijzing naar de UNHCR “*Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*” van 4 september 2003, stelt verzoeker dat bij het aantonen van deze individuele verantwoordelijkheid het onvoldoende is om te stellen dat hij een hooggeplaatst lid is geweest van een organisatie die dergelijke misdrijven heeft begaan. Derhalve is het louter op de hoogte zijn van bepaalde daden, omwille van het behoren tot de hogere kringen, volgens verzoeker onvoldoende om aan te nemen dat men als medeplichtig kan worden beschouwd en dient aangetoond te worden dat er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat hij wel degelijk een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de gepleegde misdrijven. *In casu* wordt naar mening van verzoeker door verwerende partij op onzorgvuldige wijze aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig is aan de in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag opgesomde schendingen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt:

“Vooreerst gaat verweerder uitgebreid in op de gepleegde mensenrechtenschendingen door het Syrische overheidsbestel in de periode van 1980 tot 1990. Verweerder verwijst hierbij voornamelijk naar de mensenrechtenschendingen begaan in de detentiecentra en de belegering van Hama in 1982.

Verzoeker verliet echter reeds in 1979 het militaire strijdtoneel en begon te werken als privépiloot voor enkele hooggeplaatste militairen.

Zo vloog verzoeker H.(...) S.(...) en Luitenant-Generaal A.(...) D.(...) naar HAMA. Daar kon hij initieel de vergadering meevolgen, doch werd buiten gezet omwille van zijn verontwaardigde reacties op de plannen om te volledige stad te vernielen. Dit was reeds een eerste teken dat het voor verzoeker moeilijk was om zich tegen bepaalde beslissingen te keren.

Ook in 1982 uitte verzoeker opnieuw zijn kritiek op het beleid en werd hiervoor zonder meer aan de kant geschoven. Naar aanleiding van deze aanvaring verliet verzoeker liwa 17.

Verzoeker, die reeds ervaring had als privé piloot, wenste zich verder te distantiëren van het leger en wenste zich te specialiseren in de burgerluchtvaart. Hij volgde dan ook in de Verenigde Staten een opleiding burgerluchtvaart, waarna hij in Syrië privépiloot was.

In 1990 nam verzoeker definitief ontslag bij het leger, daar hij het niet eens was met het beleid van Hafez al-Ashad met betrekking tot de luchtmacht. Verzoeker legt dan ook onder stuk 4 een veteranenkaart neer, dewelke hij in ontvangst kon nemen.

Aldus is verzoeker volledig vreemd aan de gebeurtenissen in de detentiecentra en de belegering van Hama. Daarentegen blijkt duidelijk dat verzoeker zich sinds de Oktoberoorlog van 1973 gaandeweg meer en meer openlijk distantiëerde van het geweld en zich louter focuste op zijn vliegcarrière, aan dewelke een einde kwam omwille van de kritiek die verzoeker had op het gevoerde beleid.

Vervolgens stelt verweerder dat verzoeker getuige was van flagrante mensenrechtenschendingen.

Het louter op de hoogte zijn van bepaalde gebeurtenissen of het bekomen van gevoelige informatie omwille van het feit dat verzoeker contacten onderhield met verschillende hooggeplaatste functionarissen, vormt echter geen voldoende ernstige reden om te kunnen veronderstellen dat verzoeker ook degelijk medeplichtig was aan dergelijke flagrante mensenrechtenschendingen.

In casu blijkt daarentegen duidelijk dat verzoeker pas achteraf op de hoogte werd gesteld van bepaalde gebeurtenissen en hier aldus geen enkele mogelijke invloed op heeft gehad. Zo werd verzoeker

weggestuurd op de vergadering met betrekking tot HAMA en werd hij op voorhand niet op de hoogte gesteld van mogelijke liquidaties. (...)

Aldus kan correct gesteld worden dat verzoeker bepaalde informatie te horen kreeg, doch blijkt hieruit geen actieve medewerking in hoofde van verzoeker.

Verder stelt verweerder dat in de periode 1990 tot 2000 verzoeker aan het werk was als adviseur van H.(...) S.(...).

Verzoeker was echter reeds sinds het begin van de jaren 90 uit dienst getreden (stuk 4) en werd dan ook niet officieel aangesteld als adviseur van H.(...) S.(...). Wel is het zo dat verzoeker contacten onderhield met hem, daar zij van dezelfde streek afkomstig waren en dezelfde religieuze strekking aanhangen.

Ondanks dat er aan verzoeker veel info werd toevertrouwd, werd hij evenwel nooit aangesteld voor een veiligheids-of militaire missie. Wel werd gevraagd aan verzoeker om informatie te verstrekken over de sociale en economische omstandigheden in het land, aangezien hij veel tijd had, gelet op zijn uitdiensttreding begin jaren 90.

Verzoeker was verder zelf geen lid van de "Al Baath" partij en was dan ook op geen enkele vergadering aanwezig.

Tot slot toont verzoeker aan dat hij zich op verschillende momenten heeft proberen distantiëren of kritiek heeft geuit op het regime. Toch blijkt dat verzoeker, gelet op het feit dat hij over veel informatie beschikte mede door als privépiloot te werken voor verschillende hoge functionarissen, niet zonder meer zich kon keren tegen het gevoerde beleid.

Zo werd verzoeker nog in 2000, 10 jaar nadat hij uit dienst was getreden, opgeroepen om als gedecoreerd militair in het 'Makar al-Amm' te werken. Dit was echter louter een symbolische functie zonder dat verzoeker enige wezenlijke inspraak had in het beleid, waarbij hij zich liet verleiden door de materiële voordelen en het respect dat hij hiervoor zou krijgen. Verzoeker stelde op deze manier zichzelf en zijn familie in veiligheid, daar het voor hem bijzonder moeilijk en gevaarlijk was om dergelijke erefuncties te weigeren.

Verzoeker wordt dan ook geloofd door verweerder, waar hij verklaard bedreigd te worden door de Syrische veiligheidsdiensten, omdat hij weigerde opnieuw in dienst te treden bij het uitbreken van de Syrische revolutie in 2011. Verzoeker wenste zich niet te vereenzelvigen met het regime van Bashar Al-Assad en besloot dan ook het land te ontvluchten.

Aldus dient te worden benadrukt dat verzoeker zich voornamelijk inzette ten tijde van de Oktoberoorlog in 1973 en zich nadien gaandeweg heeft gedistantieerd in de mate van het mogelijke. Gelet op de informatie waarover verzoeker beschikte was het uiterst moeilijk om zich volledig afzijdig te houden of enigszins kritiek te uiten op het gevoerde veiligheidsbeleid, hetgeen bewezen wordt door het feit dat verzoeker bedreigd werd en er ten aanzien van hem een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, op het moment dat verzoeker effectief weigerde om zich ter beschikking te stellen van de veiligheidsdiensten in 2011.

Verzoeker werd bijgevolg doorheen de jaren als het ware gedwongen om goede relaties te blijven onderhouden binnen het netwerk van hooggeplaatste functionarissen, dewelke op die manier zijn loyaliteit trachtten af te kopen. Verzoeker was immers op de hoogte van de verschillende moorden die werden gepleegd en de verbanningen van enkele activisten, waardoor hij wist tot wat het regime in staat was en hetgeen in 2011 aldus bevestigd werd toen ze verzoeker effectief bedreigden.

In het licht van bovenstaande kan bezwaarlijk ernstig gesteld worden dat er ernstige vermoedens bestaan om aan te nemen dat verzoeker medeplichtig is aan de misdrijven zoals in artikel 1F VN-Vluchtelingenverdrag opgesomd. Verzoeker is tot 1990 in dienst geweest en heeft zich voornamelijk ingezet tijdens de jaren 70. Nadien werd verzoeker ingezet als privépiloot en focuste hij zich op de burgerluchtvaart. Verzoeker had dan ook geenszins nog enige inspraak bij de intrede van Basher AL-ASSAD en weigerde hem in 2011 dan ook alle medewerking. Onmogelijk kan in casu ernstig worden weerhouden dat welkdanige mensenrechtenschendingen/misdrijven van het Syrische overheidsbestel onder hoofde van Hafez en Bashar AL-ASSAD hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van verzoeker had vervuld.

Een uitsluiting op grond van artikel 1F VN-Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing op de situatie van verzoeker en een vernietiging van de uitsluitingsbeslissing dd. 22 november 2018 dringt zich dan ook op."

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat deze onterechte uitsluiting *in casu* verregaande disproportionele gevolgen heeft, waardoor hij tot het einde der dagen in de illegaliteit dreigt te moeten verblijven. Hij wijst erop dat uit het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er in zijn hoofde actueel nog steeds een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet bestaat. Ondanks de actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (hetgeen aldus inhoudt dat verzoeker een vreemdeling is die nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen), wordt door verwerende partij toch beslist om hem uit te sluiten op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat de achterliggende *ratio legis* voor de uitsluitingsgronden *“kaderen vervat in de doelstelling om te vermijden dat oorlogsmisdadigers niet konden ontsnappen aan hun straffen louter op basis van het territorialiteitsbeginsel, als zij naar een andere staat zouden vluchten”* en stelt dat een uitsluiting in toepassing van artikel 1F vandaag de dag echter enkel tot gevolg heeft dat de personen die worden uitgesloten gedwongen zijn om in de illegaliteit van de radar te verdwijnen, zonder dat zij een correctionele berechting ondergaan. Verzoeker citeert in dit verband uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *“Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in België, maar we weten niet waar ze zijn”* van Knack van 12 juni 2018 en betoogt dat het niet in het belang is van de openbare orde dat hij wordt uitgesloten van enige beschermingsstatus. Daarenboven leidt dit in hoofde van verzoeker tot een onmenswaardige situatie aangezien zijn rechten definitief worden ingeperkt. Hij wijst erop dat hij meer dan 70 jaar is en dan ook nood heeft aan de nodige steun en zorg, dewelke voor hem, als illegaal in het land verblijvende persoon, beperkt blijft tot dringende medische hulp op grond van artikel 57 §2 van de OCMW-wet.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt en dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers identiteitskaart, een aanvraag tot het verkrijgen van een kopie van het administratief dossier dd. 4 december 2018 met leesbevestiging, verzoekers veteranenkaart dd. 1 maart 1991 en het artikel *“Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in België, maar we weten niet waar ze zijn”* van Knack van 12 juni 2018.

2.3.2. Bij aangetekend schrijven van 19 mei 2020 wijst verzoeker erop dat zijn gezondheidstoestand achteruit gaat en vestigt hij eveneens de aandacht op de medische situatie van zijn zoon, waarvan verzoeker ter staving volgende documenten voorlegt: een attest van erkenning van handicap dd. 8 maart 2019, een psychiatrisch attest dd. 25 april 2019, een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 december 2018 en een psychiatrisch attest dd. 6 december 2018.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er, gezien zijn profiel en zijn positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat, ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) uit algemene informatie blijkt dat het veiligheidsapparaat van het Syrische Baath-regime zich sedert decennia bij het uitvoeren van haar binnen- en buitenlands beleid schuldig maakt aan grove en systematische mensenrechtenschendingen, die gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter ervan volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof kunnen gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid, (ii) verzoeker als veiligheidsadviseur van H.S. sinds de jaren '80 een senior official was binnen het Syrisch militair en veiligheidsapparaat, hij doorheen zijn carrière, zowel als militair, adviseur van H.S., en als lid van het Makar al-Amm (oog)getuige was van diverse flagrante mensenrechtenschendingen en ernstige misdrijven die door het Syrisch veiligheidsapparaat werden begaan, hij als adviseur van H.S. rechtstreeks samenwerkte met diensten en bevelhebbers die zich schuldig maakten aan flagrante mensenrechtenschendingen of ernstige misdrijven en hij als adviseur van H.S. bovendien adviezen opstelde die door zijn bevelhebbers werden gebruikt bij het opstellen van hun veiligheidsbeleid, (iii) hij weigert een volledig zicht te bieden op zijn profiel en zijn activiteiten, hij in het bijzonder geen duidelijkheid schept over zijn functie en tewerkstelling binnen het Makar al-Amm, hij essentiële stukken achter houdt ter staving van zijn carrière binnen het Syrische veiligheidsapparaat, hij doorheen zijn asielprocedure zijn verklaringen omtrent zijn professionele activiteiten op essentiële wijze aanpast en hij

op andere momenten vermijdt volledige inzage te bieden in de informatie die hij bezit, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) uit zijn verklaringen aldus blijkt dat er in zijn hoofde een vermoeden van verantwoordelijkheid kan worden toegepast, gelet op zijn jarenlange carrière en de hoge posten die hij heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat, waardoor de bewijslast verschuift en er een vermoeden van uitsluiting op hem dient te worden toegepast, (iv) hij geen afdoende verschoningsgronden aanbrengt die kunnen doen besluiten dat hij niet betrokken was bij misdrijven die onder artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie vallen of die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid daar (a) uit zijn carrièreverloop blijkt dat er geen gegronde twijfels bestonden bij zijn loyaliteit en dat hij zich steeds loyaal heeft getoond aan het Syrisch veiligheidsapparaat, (b) nergens blijkt dat hij zich op eender welk moment distantieerde van het regime zodra dit mogelijk was, (c) het feit dat hij ondertussen afstand heeft genomen van het regime en bereid is zijn kennis te delen met de Belgische autoriteiten evenmin als een verschoningsgrond kan worden beschouwd, (d) hij ook bij confrontatie met de mogelijkheid tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus er niet in slaagt geldige verschoningsgronden in te roepen, zoals wordt toegelicht en (e) hij voorts ook op andere momenten verzaakt aan de medewerkingsplicht die rust op iedere verzoeker om internationale bescherming, uit bovenstaande elementen dan ook blijkt dat er in zijn geval allerminst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden, hij evenmin blijkt toont van enig schuldinzicht doch hij integendeel zijn eigen aandeel minimaliseert of verhult, verzaakt aan de medewerkingsplicht en het onderzoek saboteert door zonder overtuigende reden afstand te doen van zijn eerdere verklaringen, welke houding blijkt geeft van een compleet gebrek aan schuldbesef of erkenning van zijn bijdrage aan de veelvuldige misdrijven en (v) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzingen daar deze een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst en profiel doch geen van deze documenten aantoont dat hij niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 november 2018 (CG nr. 1012268528291), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoeker is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen.

Verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem binnen de nuttige beroepstermijn van dertig dagen geen administratief dossier ter inzage heeft gesteld, noch een afschrift heeft bezorgd van dit administratief dossier, zodat hem geen doeltreffende voorziening in rechte openstaat.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoekers raadsman op 4 december 2018 een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd. In de verweernota wordt niet betwist dat aan dit verzoek geen gevolg werd gegeven.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, 2. b van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*. Het inzagerecht laat verzoeker of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te bekomen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker of zijn advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, temeer uit het administratief dossier blijkt dat hij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat hij de eventuele schending van

het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde formulier “Aanvraag: kopieën van administratieve documenten of inzage in een asiëldossier”, dat op 4 december 2018 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat door verzoekers raadsman louter de vraag werd gesteld om per e-mail kopieën te verkrijgen van administratieve stukken doch niet werd verzocht om inzage in het asiëldossier. Er bestaat evenwel geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdsperiode bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Dit laatste is echter *in casu* niet van toepassing daar het laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond op 24 april 2017, zijnde voor de inwerkingtreding van de wet van 21 november 2017, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 maart 2018, waarbij het voormelde artikel 57/5quater ingevoerd werd.

De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de Commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat een latere inzage in het administratief dossier de schending van zijn rechten van verdediging niet kan lenigen.

Tot slot stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing een uitvoerige beschrijving gegeven wordt van de algemene context (aangaande het militair en veiligheidsapparaat, de mensenrechtenschendingen door het Syrische regime, het patronagesysteem) zoals deze bestond ten tijde van de uitsluitbare handelingen, alsook van de figuur van H.S.. Deze beschrijving is gebaseerd op algemene landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Waar de motivering van de bestreden beslissing ingaat op verzoekers individuele handelen, is zij gestoeld op verzoekers eigen verklaringen voor de asiëlinstanties, waar hij aldus logischerwijze kennis van heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de beschrijving van de algemene context of de persoon van H.S. te betwisten. Hij beperkt zich louter tot een betwisting van zijn profiel zoals dit in de bestreden beslissing geschetst wordt, alsook van zijn betrokkenheid bij en individuele verantwoordelijkheid voor uitsluitbare handelingen. Nergens in het verzoekschrift toont verzoeker aan dat hij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zou kunnen aandragen dan diegene die hij in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoeker toont *in casu* aldus niet aan dat hij belemmerd zou zijn geweest in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, benadrukt de Raad dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asiëtrecht buiten de toepassings sfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asiëtrecht buiten de toepassings sfeer van artikel 6 EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een “recht op asië” voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak wordt gedaan zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker voorts de schending aanvoert van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en stelt dat er *in casu* geen doeltreffende voorziening in rechte openstaat en geen sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel omdat hem een ernstig verweer

onmogelijk wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen aan te voeren. Verzoeker toont derhalve niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit middel.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.*

Er dient te worden vastgesteld dat uw militaire carrière, uw positie als vertrouwenspersoon van H.(...) S.(...), uw positie als adviseur van diezelfde H.(...) S.(...), en uw positie binnen de Makar al-Amm geloofwaardig worden geacht. U legt doorheen uw asielprocedure namelijk omstandige, coherente, en gedetailleerde verklaringen af betreffende uw profiel en uw carrière (zie CGVS, I, p. 8-15 - zie CGVS, II, p. 3-13). U staft uw militaire carrière bovendien met stukken, waaronder foto's, veteranenkaarten, opleidingscertificaten, decoraties, toegangskaarten tot militaire clubs, en een attest van pensionering (zie Documenten). Het CGVS acht het bovendien geloofwaardig dat u als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om in actieve dienst te gaan. Het is eveneens geloofwaardig dat een weigering hieraan gehoor te geven tot vervolging kan leiden (zie CGVS, I, p. 15 - zie CGVS, II, p. 12-13 - zie CGVS, III, p. 2-6). Gezien uw carrière en uw reputatie is het eveneens geloofwaardig dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de gewapende groeperingen die strijd voeren tegen de Syrische overheid. U ondersteunt deze vrees ook met verwijzingen naar de moord op andere militairen uit uw familie (zie CGVS, I, p. 8).”

2.8. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn jarenlange carrière en de hoge posten die hij heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Luidens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: *“(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”* Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”*.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, F genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van

de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18). In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder “wezenlijke invloed” verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien wordt benadrukt dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

De Raad wijst in dit verband ook op artikel 25, §3 (d) van het Statuut van Rome, luidens welk artikel een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is voor een misdaad waarover het Hof rechtsmacht bezit, indien die persoon meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking moet opzettelijk zijn en moet hetzij (i) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit, hetzij (ii) worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen. Dergelijke deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming dient beschouwd te worden als mede-daderschap (Kvocka et al., Appeals Chamber, 28 februari 2005, § 79) indien aan de volgende elementen is voldaan: i) een meervoud aan personen; ii) het bestaan van een gemeenschappelijk plan, ontwerp of doel dat het plegen van een misdrijf inhoudt; iii) de deelname van betrokkene aan het gemeenschappelijke plan, wat echter niet noodzakelijk het plegen van een misdrijf inhoudt, maar zich kan beperken tot een vorm van hulp aan of bijdrage tot de uitvoering van het gemeenschappelijke plan of ontwerp (Tadic, (Appeals Chamber), 15 juli, 1999, § 227; Blagojevic and Jokic, (Trial Chamber), 17 januari, 2005, § 702). Deze vorm van individuele verantwoordelijkheid vereist een significante bijdrage aan de bevordering van het gemeenschappelijke plan of doel of aan het functioneren van het systeem, opgetrokken om het gemeenschappelijke plan of doel te implementeren (EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2016, p. 32)

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.9.1. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. Zo komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, doch dat hij van internationale bescherming dient te worden uitgesloten gelet op zijn profiel en zijn hooggeplaatste positie binnen het veiligheidsapparaat van het Syrische Baath-regime, dat zich sedert decennia schuldig maakt aan grove en systematische mensenrechtenschendingen bij het uitvoeren van haar binnen- en buitenlands beleid. De commissaris-generaal zet vooreerst in de bestreden beslissing op omstandige wijze het theoretisch kader uiteen waarbinnen de beslissing werd genomen. Hierna duidt de commissaris-generaal de specifieke context waarin de uitsluitbare handelingen gepleegd werden (zo wordt uitgebreid ingegaan op het militair apparaat en de veiligheidsdiensten, de mensenrechtenschendingen begaan door het Syrische regime, de figuur van H.S. en het patronagenetwerk) en concludeert dat de mensenrechtenschendingen begaan door het Syrische veiligheidsapparaat, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter ervan,

gekwalficeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid. Vervolgens beschrijft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers rijk gevulde carrière, waarbij aan de hand van zijn overtuigende en geloofwaardige verklaringen in het bijzonder wordt vastgesteld dat verzoeker als veiligheidsadviseur van H.S. sinds de jaren '80 een senior official was binnen het Syrisch militair en veiligheidsapparaat, dat verzoeker doorheen zijn carrière, zowel als militair, als adviseur van H.S., en als lid van het Makar al-Amm (oog)getuige was van diverse flagrante mensenrechtenschendingen en ernstige misdrijven die door het Syrisch veiligheidsapparaat werden begaan, en dat verzoeker als adviseur van H.S. rechtstreeks samenwerkte met diensten en bevelhebbers die zich schuldig maakten aan flagrante mensenrechtenschendingen of ernstige misdrijven en hij bovendien adviezen opstelde die door zijn bevelhebbers werden gebruikt bij het opstellen van hun veiligheidsbeleid, en wordt gemotiveerd waarom aldus dient te worden geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage leverde aan praktijken die gekwalficeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid. Ook wordt vastgesteld dat verzoeker weigerde een volledig zicht te bieden op zijn profiel en activiteiten. Tot slot zet de commissaris-generaal zeer uitvoerig uiteen waarom in hoofde van verzoeker de vereiste individuele verantwoordelijkheid voor de daden gepleegd door het Syrische regime aanwezig was en waarom er in zijn hoofde geen afdoende verschoningsgronden voorhanden zijn die hem vrijpleiten van zijn betrokkenheid bij misdrijven die onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie vallen of die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid. De commissaris-generaal stelt hierbij ook vast dat verzoekers houding – hij minimaliseert of verhult zijn eigen aandeel, hij verzaakt aan de medewerkingsplicht en hij saboteert het onderzoek door zonder overtuigende reden afstand te doen van zijn eerdere verklaringen – blijkt geeft van een compleet gebrek aan schuldbesef of erkenning van zijn bijdrage aan de veelvuldige misdrijven.

2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt betwist dat het veiligheidsapparaat van het Syrische Baath-regime, waaraan verzoeker zijn medewerking verleende, zich sedert decennia schuldig maakt aan grove en systematische mensenrechtenschendingen bij het uitvoeren van haar binnen- en buitenlands beleid, noch dat deze daden, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van de mensenrechtenschendingen, volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalficeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Wel betwist verzoeker zijn profiel zoals dit in de bestreden beslissing geschetst wordt, alsook zijn betrokkenheid bij en individuele verantwoordelijkheid voor uitsluitbare handelingen. Hij meent dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende werd aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig is aan de in de bestreden beslissing aangehaalde mensenrechtenschendingen door het Syrische regime en dat hij aldus niet kan uitgesloten worden op basis van artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker in dit verband vooreerst onder verwijzing naar de UNHCR *“Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* van 4 september 2003, aanvoert dat bij het aantonen van deze individuele verantwoordelijkheid het onvoldoende is om te stellen dat hij een hooggeplaatst lid is geweest van een organisatie die dergelijke misdrijven heeft begaan en dat het louter op de hoogte zijn van bepaalde daden, omwille van het behoren tot de hogere kringen, derhalve onvoldoende is om aan te nemen dat men als medeplichtig kan worden beschouwd, doch er dient aangetoond te worden dat er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat hij wel degelijk een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de gepleegde misdrijven, wijst de Raad erop dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van voormelde richtlijnen. Zoals verzoeker correct opmerkt in het verzoekschrift wordt in deze richtlijnen vooreerst gesteld dat het feit dat een persoon *op een bepaald moment* een hooggeplaatst lid was van een repressieve regering of lid van een organisatie die betrokken was bij onrechtmatig geweld, op zich geen individuele aansprakelijkheid met zich meebrengt voor uitsluitbare handelingen. Hieraan wordt echter toegevoegd dat een vermoeden van verantwoordelijkheid kan rijzen wanneer de persoon in kwestie deel is blijven uitmaken van een regime dat zich duidelijk schuldig maakt aan daden die vallen onder artikel 1F. Bovendien, nog volgens UNHCR, zijn de doeleinden, activiteiten en methoden van

sommige groepen van een dergelijk bijzonder gewelddadige aard, dat vrijwillig lidmaatschap daarvan ook een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid kan doen ontstaan (§19). De Raad wijst in dit verband op verzoekers rijk gevulde carrière, waarbij hij als gerespecteerd gevechtspiloot oplom tot bevelhebber van een gevechtseenheid, privé-piloot werd van de president en zijn meeste nabije functionarissen, werd uitgekozen om samen met vijf andere betrouwbare en ervaren Syrische piloten onder een alias en dekmantel een opleiding burgerluchtvaart in de Verenigde Staten te volgen, gedurende jaren militair en politiek adviseur was van de stafchef van het Syrische leger, werd beschouwd als een gerespecteerd maar (niet actief) lid van de Baath-partij en uiteindelijk als gedecoreerd officier werd beloond met een positie binnen de Makar al-Amm, het hoofdkwartier van het Syrische leger. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, volgt ook uit de richtlijnen van EASO (Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2016, p. 41) dat in hoofde van verzoeker aldus een vermoeden van verantwoordelijkheid kan worden toegepast, gelet op zijn jarenlange carrière en de hoge posten die hij heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat, waardoor de bewijslast verschuift en er een vermoeden van uitsluiting op hem dient te worden toegepast. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij jarenlang een vooraanstaande positie bekleedde binnen het Syrische veiligheidsapparaat en bijgevolg deel uitmaakte van een organisatie die zich sinds jaren schuldig maakt aan ernstige misdrijven en flagrante mensenrechtenschendingen. Ook nadat verzoeker verschillende keren geconfronteerd werd met de ernstige mensenrechtenschendingen gepleegd door het regime nam hij geen afstand van deze organisatie maar klom hij integendeel steeds hoger op in de rangen en bleef hij nog jaren zeer nauw betrokken bij het veiligheidsapparaat. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn van de gepleegde misdrijven, langdurig lid en persoonlijk deelnemer was van een regime dat niet terugdeinsde voor foltering, buitengerechterlijke executies en andere misdrijven tegen de menselijkheid en dat, door het vaststaan van zijn vooraanstaande, hooggeplaatste positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat en gelet op zijn eigen omstandige verklaringen, dan ook kan worden gesteld dat er in zijn hoofde een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid geldt voor de daden gepleegd door het regime. De argumentatie in het verzoekschrift dat het louter op de hoogte zijn van bepaalde gebeurtenissen of het bekomen van gevoelige informatie omwille van het feit dat verzoeker contacten onderhield met verschillende hooggeplaatste functionarissen, geen voldoende ernstige reden vormt om te kunnen veronderstellen dat verzoeker ook degelijk medeplichtig was aan dergelijke flagrante mensenrechtenschendingen, dat verzoeker pas achteraf op de hoogte werd gesteld van bepaalde gebeurtenissen en hier aldus geen enkele mogelijke invloed op heeft gehad (zo werd verzoeker weggestuurd op de vergadering met betrekking tot Hama en werd hij op voorhand niet op de hoogte gesteld van mogelijke liquidaties) en dat uit het feit dat verzoeker bepaalde informatie te horen kreeg geen actieve medewerking in zijn hoofde blijkt, kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker was overigens niet louter op de hoogte van het groot aantal misdrijven en mensenrechtenschendingen gepleegd door het Syrische regime, zoals hij poogt te laten uitschijnen in het verzoekschrift, doch verleende hieraan jarenlang zijn actieve medewerking. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als politiek en militair adviseur van H.S. sinds de jaren '80 een senior official was binnen het Syrisch militair en veiligheidsapparaat. Verzoeker werkte als adviseur van H.S. rechtstreeks samen met diensten en bevelhebbers die zich schuldig maakten aan flagrante mensenrechtenschendingen of ernstige misdrijven en stelde adviezen op die door zijn opperbevelhebbers werden gebruikt bij het opstellen van hun veiligheidsbeleid. Gelet op het gegeven dat het Syrische veiligheidsapparaat en de inner circle rond Hafez al-Asad zich schuldig maakten aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen, het feit dat verzoeker sinds de jaren '80 op intensieve wijze met deze diensten en personen heft samengewerkt, hij doorheen zijn hele loopbaan op de hoogte was van de misdrijven die door deze diensten en personen werden gepleegd, hij adviezen opstelde op basis van informatie die via het veiligheidsapparaat (en dus ook onder foltering) werd bekomen, zijn adviezen door H.S. werden gebruikt en diens beleid werd uitgevoerd door personen en diensten die zich aan flagrante mensenrechtenschendingen schuldig maakten, dient dan ook worden geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat verzoeker rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage leverde aan deze praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie. Immers, het is inherent aan de rol en taak van een adviseur om invloed te hebben op het beleid en dit te sturen, wat maakt dat verzoeker een verantwoordelijkheid kan worden toegedicht voor de beslissingen gemaakt door zij die zijn adviezen gebruikten. Verzoeker benadrukte doorheen zijn verklaringen overigens zelf zijn nuttige werkzaamheden, zijn innige band met de stafchef van het Syrische leger en zijn goede reputatie en liet hierbij niet na te benadrukken dat hij over een unieke kennis en expertise beschikt, dat hij het volledige vertrouwen genoot van H.S., dat hij bijzonder graag gezien werd in de militaire wereld en dat hij een talent had om (de meest vertrouwelijke) informatie te verzamelen en te bundelen in beleidsrichtlijnen

(administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 januari 2016, p. 5, p. 7). Gelet op deze verklaringen en rekening houdend met het feit dat verzoeker aanbevelingen en adviezen opstelde, onder meer in verband met het Syrische beleid in Libanon, de Palestijnse kwestie in Libanon, Hezbollah en de gespannen relatie met buurlanden (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2015, p. 13-14; stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 januari 2016, p. 6-8), allen beleidskwesties waarvan geweten is dat deze gepaard gingen ernstige misdrijven, sponsering van terrorisme en flagrante mensenrechtenschendingen door het Syrische veiligheidsapparaat, kan aldus wel degelijk worden gesteld dat deze misdrijven zonder de werkzaamheden die verzoeker uitvoerde als adviseur van H.S. hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze waren uitgevoerd indien niemand verzoekers rol had vervuld.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die kunnen doen besluiten dat hij niet betrokken was bij misdrijven die onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie vallen of die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid. Immers, waar verzoeker zijn betrokkenheid bij het Syrische regime vanaf de jaren '80 poogt te minimaliseren, stellende dat hij reeds in 1979 het militaire strijdtoneel verliet en begon te werken als privé-piloot voor enkele hooggeplaatste militairen, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als gerespecteerd piloot en protegé van H.S. vanaf 1979 werd ingezet als privé-piloot van diverse hooggeplaatsten binnen het Syrische staatsbestel en veiligheidsapparaat en hij in die hoedanigheid onder andere de president, de vicepresident, de ministers van buitenlandse zaken en defensie, en hoge officiers vervoerde (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2015, p. 13; stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2017, p. 6 en p. 8). Hierin kan niet anders dan een bevestiging worden gezien van verzoekers goede reputatie en loyaliteit aan het regime. Dat verzoeker zelf geen rol heeft gespeeld bij het bloedbad in de gevangenis van Tadmour in 1980 of bij de executie van tientallen burgers door de Quwat al-Khasa in Aleppo en dat hij zich in 1982 verontwaardigd had getoond over de plannen tot totale vernietiging van de stad Hama, neemt niet weg dat hij, ondanks zijn afkeuring van het gevoerde beleid en zijn stelling in het verzoekschrift dat hij zich sinds de Oktoberoorlog van 1973 gaandeweg meer en meer openlijk distantieerde van het geweld, vervolgens zijn militaire carrière verder heeft uitgebouwd en nog jarenlang zeer nauw betrokken bleef bij het veiligheidsapparaat. Verzoeker wijst er voorts op dat hij ook in 1982 kritiek uitte op het beleid, hij hiervoor zonder meer aan de kant werd geschoven en hij om deze reden 'liwa' 17 verliet. Hij kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen waar vervolgens in het verzoekschrift wordt gesteld: *“Verzoeker, die reeds ervaring had als privé piloot, wenste zich verder te distantiëren van het leger en wenste zich te specialiseren in de burgerluchtvaart. Hij volgde dan ook in de Verenigde Staten een opleiding burgerluchtvaart, waarna hij in Syrië privépiloot was.”* Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij deze pilotenopleiding in de Verenigde Staten volgde op vraag van het regime. Deze opleiding was nodig om hoge functionarissen te kunnen vervoeren. De Syrische overheid voorzag verzoeker en de vijf andere piloten die naar de Verenigde Staten werden gestuurd van valse documenten zodat hun militaire achtergrond verborgen bleef. In 1984 keerde verzoeker blijkens zijn verklaringen terug naar Syrië en werd hij gestationeerd op de militaire luchthaven van al-Mezzeh, Damascus. Hij werd onderverdeeld bij liwa 29 Luchtvervoer, vloog op Falcon 20 en Yak 40, en was piloot van diverse hoge functionarissen. Ondertussen promoveerde verzoeker tot 'aqid' ('kolonel'), hetgeen duidelijk aantoont dat verzoeker allermindst uit de gratie was gevallen omwille van de aanvaring met zijn overste in 1982 en dat zijn loyaliteit nog steeds buiten kijf stond (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2015, p. 6 en p. 12-14). In 1990 nam verzoeker ontslag bij de luchtmacht omdat hij niet langer akkoord ging met de manier waarop Hafez al-Asad de luchtmacht gebruikte als middel om zijn eigen macht te bestendigen, hetgeen verzoeker in het verzoekschrift extra in de verf zet, hierbij ook verwijzende naar de door hem neergelegde veteranenkaart. De Raad benadrukt dat deze kaart evenwel hoogstens kan aantonen dat verzoeker vanaf 1991 beschouwd werd als een veteraan, hetgeen niet betwist wordt. De kaart bevat echter geen enkele informatie aangaande de aard van verzoekers activiteiten na 1990. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij kort na zijn ontslag bij het leger, dat enkel werd aanvaard via bemiddeling van H.S., als politiek en militair adviseur werd aangesteld bij diezelfde H.S., op dat moment de stafchef van het Syrische leger. Verzoeker diende hem bij te staan in het uitstippelen van het veiligheidsbeleid van het land. In 1998, in aanloop naar de machtsoverdracht aan Bashar al-Asad, nam H.S. ontslag als stafchef van het Syrische leger. Verzoeker kreeg de kans om zijn carrière verder te zetten maar toonde zich loyaal aan H.S., wilde enkel hem dienen en trok zich daarom hetzelfde jaar terug als adviseur, waarna hij tot 2000 op non-actief stond (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2015, p. 11, p. 13-14; stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 januari 2016, p. 8-10). In het verzoekschrift komt verzoeker terug op deze verklaringen en zet hij uiteen als volgt: *“Verzoeker was echter reeds sinds het begin van de jaren 90 uit dienst getreden (stuk 4) en werd dan ook niet officieel aangesteld als adviseur van H.(...) S.(...). Wel is*

het zo dat verzoeker contacten onderhield met hem, daar zij van dezelfde streek afkomstig waren en dezelfde religieuze strekking aanhangen. Ondanks dat er aan verzoeker veel info werd toevertrouwd, werd hij evenwel nooit aangesteld voor een veiligheids-of militaire missie. Wel werd gevraagd aan verzoeker om informatie te verstrekken over de sociale en economische omstandigheden in het land, aangezien hij veel tijd had, gelet op zijn uitdiensttreding begin jaren 90. Verzoeker was verder zelf geen lid van de "Al Baath" partij en was dan ook op geen enkele vergadering aanwezig." Echter, de aard van zijn functie als adviseur zoals verzoeker deze voorstelt in het verzoekschrift valt bezwaarlijk te rijmen met zijn aanvankelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals reeds uitgebreid wordt uiteengezet in de motivering van de bestreden beslissing uiteengezet, had verzoeker zich tijdens de twee eerste persoonlijke onderhouden voorgesteld als een loyaal en belangrijk adviseur van H.S., om hierop tijdens het derde persoonlijk onderhoud volledig terug te komen. Verzoekers stelling in het verzoekschrift ligt in lijn met dit laatste. Echter, aan deze ommezwaai werd reeds in de bestreden beslissing geen geloof gehecht en het feit dat verzoeker tijdens het derde persoonlijk onderhoud zijn verklaringen op fundamentele wijze aanpaste en hij een compleet ander beeld schetste van zijn carrière, zijn activiteiten en zijn loyaliteit wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanzien als een strategie van verzoeker om het onderzoek te belemmeren, het Commissariaat-generaal op het verkeerde been te zetten en zijn profiel te minimaliseren. Ook in voorliggend verzoekschrift poogt verzoeker een deel van zijn carrière en de bijdrage die hij heeft geleverd aan de mensenrechtenschendingen waaraan het Syrische regime zich schuldig heeft gemaakt te verhullen, hetgeen gelet op zijn omstandige, coherente en gedetailleerde verklaringen tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouden echter geenszins overtuigt. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij geen "veiligheids- of militaire missie" kreeg, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat deze stelling volledig haaks staat op verzoekers verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud omtrent zijn rol als adviseur van H.S. en op geen enkele manier vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn functie onder H.S., dewelke allen steun vinden in het administratief dossier, noch aan de appreciatie dat (1) het op geen enkele manier geloofwaardig is dat verzoeker jaren bij H.S. in dienst was als 'persoonlijke' of 'officieuze' adviseur indien hij werkelijk geen enkele bijdrage leverde aan het uitstippelen van diens veiligheidsbeleid of indien zijn opmerkingen als compleet nutteloos werden beschouwd, (2) het eveneens ongeloofwaardig is dat verzoeker, indien hij zich werkelijk afkeerde van het gevoerde beleid, desondanks jarenlang rechtstreeks voor de hoogste bevelhebbers van het veiligheidsapparaat kon en mocht werken en (3) verzoekers plotse omslag tijdens het derde persoonlijk onderhoud doet vermoeden dat hij in werkelijkheid probeert om zich van iedere verantwoordelijkheid te ontdoen en zijn aandeel te minimaliseren, en aantoonbaar dat hij het Commissariaat-generaal probeert te misleiden over zijn werkelijk rol binnen het veiligheidsapparaat.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nogmaals benadrukt dat hij zich op verschillende momenten heeft proberen distantiëren of kritiek heeft geuit op het regime, doch hij zich – gelet op het feit dat hij over veel informatie beschikte mede door als privé-piloot te werken voor verschillende hoge functionarissen – niet zonder meer kon keren tegen het gevoerde beleid, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in al die jaren nooit effectief in de problemen is gekomen of uit de gratie is gevallen en dat uit zijn carrièreverloop, het feit dat hem in 2000, na zijn actieve dienst, gevraagd werd om als gedecoreerd oud-officier te zetelen in het 'Makar al-Amm', een soort adviesorgaan van (voormalige) hoge en ervaren officieren, en het feit dat hem bij het uitbreken van de Syrische revolutie ook gevraagd werd om opnieuw in actieve dienst te gaan, waarbij hij de keuze kreeg om voor de Syrische luchtmacht missies te coördineren of uit te voeren, of om als ondervrager te werken bij de Veiligheidsdienst van de Luchtmacht, de meest beruchte veiligheidsdienst van het Syrische regime, integendeel blijkt dat er zowel onder Hafez al-Asad als onder Bashar al-Asad geen enkele twijfel bestond omtrent zijn loyaliteit. Ondanks verzoekers beweerde afkeuring van het Syrische regime, haar beleid, en haar voornaamste leiders, blijft bovendien de vaststelling dat hij binnen dit kader vrijwillig een militaire carrière van om en bij veertig jaar heeft uitgebouwd die uiteindelijk werd bekroond met een aanstelling in het Makar al-Amm en dat hij bovendien als adviseur van de stafchef van het Syrische leger gedurende jaren een belangrijke pion was binnen een veiligheidsapparaat dat zich op systematische wijze schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij bij het uitbouwen van zijn rijke carrière onder enige dwang handelde, noch dat hij zich op enig moment distantiëerde van het regime of het veiligheidsapparaat de rug toekeerde. Verzoeker heeft zich integendeel, zo weze herhaald, steeds loyaal getoond. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker in de jaren '80 op vraag van het regime een pilotenopleiding in de Verenigde Staten volgde, waarna hij terugkeerde, zijn activiteiten als piloot van diverse hoge functionarissen verderzette en gepromoveerd werd tot 'aqid' (kolonel). Hij beschikte bovendien over mogelijkheden om de loop van zijn carrière zelf te bepalen. Immers, toen hij eind jaren '80 niet akkoord ging met de manier waarop de luchtmacht werd

geleid, kon hij dankzij de tussenkomst van H.S. op pensioen en ging hij tot diens pensionering in 1998 in dienst bij H.S., één van de steunpilaren van het Baath-regime en de persoon die volgens verzoeker het finaal zeggenschap had over het Syrisch veiligheidsapparaat. Verzoeker kreeg in 1998 de kans om zijn carrière verder te zetten maar hij besloot net als H.S. een stap opzij te zetten en zich terug te trekken als adviseur. Na een tweetal jaar op non-actief werd verzoeker opnieuw opgevist om als gerespecteerd oud-officier in het Makar al-Amm te zetelen. Volgens verzoeker hoefde hij in werkelijkheid niets te doen en trachtte men zijn loyaliteit af te kopen via materiële voordelen. Ondanks de talloze mensenrechtenschendingen die in die periode werden gepleegd, maakte verzoeker gretig gebruik van de voordelen binnen het Makar al-Amm. Hij kreeg een eigen chauffeur, gebruikte de sportaccommodatie, kreeg een royaal salaris, en had het gevoel in een vijfsterrenhotel te verblijven. In 2010 kon hij naar eigen zeggen uit de Makar al-Amm stappen en definitief op pensioen gaan (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2015, p. 14; stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 januari 2016, p. 10-11), zodat verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat het voor hem bijzonder moeilijk en gevaarlijk was om erefuncties zoals een positie binnen het Makar al-Amm te weigeren. Zoals blijkt uit het voorgaande, had verzoeker doorheen zijn carrière aldus de vrije keuze en de mogelijkheid om zijn functies neer te leggen en al dan niet andere functies waar te nemen. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij doorheen de jaren als het ware 'gedwongen' werd om goede relaties te blijven onderhouden binnen het netwerk van hooggeplaatste functionarissen, dewelke op die manier zijn loyaliteit trachtten af te kopen omdat hij wist tot wat het regime in staat was. Uit het voorgaande blijkt nogmaals dat verzoeker ook van 1990 tot 2010 niet alleen dicht bij het veiligheids- en militair apparaat bleef staan, maar zelfs opklom tot het epicentrum van de macht. Ook tijdens de revolutie bleef verzoeker in het land. Pas wanneer hem door het regime werd gevraagd om in actieve dienst te gaan en hij vreesde dat een weigering hem in de problemen zou brengen, besloot hij zich van het regime af te keren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog correct wordt vastgesteld dat (i) hij geen duidelijkheid schept over en geen stukken voorlegt met betrekking tot zijn functie en tewerkstelling binnen het Makar al-Amm, (ii) hij geen inzage biedt in zijn belangrijkste militaire document, met name zijn militair boekje, hetgeen een indicatie is dat hij geen volledig zicht wenst te bieden op zijn militaire carrière, (iii) zijn stelling dat hij pas volledige inzage in zijn informatie zal bieden op het moment dat de Belgische staat zijn familie in veiligheid brengt aantoonde dat hij op flagrante wijze verzaakt aan de plicht tot medewerking die op hem rust en er nogmaals op wijst dat hij zijn werkelijk profiel deels tracht te verhullen, en het gegeven dat hij zijn informatie tracht te gebruiken als een middel om een gunstige uitkomst in zijn asielprocedure af te dwingen opnieuw wijst op een gebrek aan schuldinzicht en erkenning van zijn bijdrage aan de misdrijven gepleegd door de organisatie waartoe hij behoorde en (iv) hij zich tegensprekt over wat er met zijn Syrisch paspoort is gebeurd en hij door het niet voorleggen van zijn paspoort om welke reden dan ook - onwil of opzettelijke vernieling -, verhindert dat het Commissariaat-generaal inzage krijgt in zijn belangrijkste identiteitsdocument en hij op die manier essentiële informatie inzake zijn recente verblijfplaatsen en reisweg verhuult. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9.3. Verzoeker voert nog aan dat de uitsluiting van internationale bescherming *in casu* verregaande disproportionele gevolgen heeft, waardoor hij tot het einde der dagen in de illegaliteit dreigt te moeten verblijven, dat een uitsluiting in toepassing van artikel 1, F immers tot gevolg heeft dat de personen die worden uitgesloten gedwongen zijn om in de illegaliteit van de radar te verdwijnen, zonder dat zij een correctionele berechting ondergaan, en hij citeert in dit verband volgende passage uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *"Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in België, maar we weten niet waar ze zijn"* van Knack van 12 juni 2018: *"Omdat het asielrecht niet onder het strafrecht valt, kan het Commissariaat-Generaal mensen uitsluiten op basis van ernstige vermoedens. De bewijslast ligt lager dan in een strafrechtelijke procedure en ook het vermoeden van onschuld is niet van toepassing. 'Eigenlijk klopt dat niet', vindt juridisch expert Ruben Wissing, doctoraal onderzoeker Vluchtelingenrecht (Ugent). Wissing pleit voor een strafrechtelijke vervolging van 1F'ers op basis van internationale bevoegdheid. Een 1F-uitsluiting heeft verregaande gevolgen. Dan is het belangrijk om genoeg juridische garanties op te bouwen, zodat mensen alleen veroordeeld kunnen worden als het onomstotelijk vast staat dat ze een ernstig misdrijf hebben begaan. En als de criminele asielzoeker zijn straf heeft uitgezeten, moet hij aanspraak kunnen maken op regularisatie.*

Nu komen asielzoekers met een uitsluiting 1F-status in een onmogelijke paradox terecht: ze mogen niet in België blijven, maar ze kunnen ook niet teruggestuurd worden naar het land van herkomst. (...)

Het zijn mensen van wie je vermoed dat ze een crimineel verleden hebben, en je beslist als staat om hen geen statuut te geven en hen ook niet strafrechtelijk te vervolgen. Dan vraag je hen bijna om criminele feiten te plegen.” De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 1, F voorziet in “*ernstige redenen (...) om te veronderstellen*”. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is echter niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf, noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan. De uitsluiting van internationale bescherming beoogt bovendien een ander doel dan strafrechtelijke vervolging. Immers, het doel van de uitsluitingsclausules opgenomen in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is de bescherming van de integriteit van het asielsysteem door het niet toekennen van een beschermingsstatus aan de personen die omwille van de door hen gestelde criminele daden de bescherming verbonden aan deze status niet verdienen, niet de bestraffing van dergelijke daden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist bovendien autonoom over de toepassing van de uitsluitingsclausules. Daar de toepassing van de uitsluitingsclausules betrekking heeft op in het verleden gepleegde feiten, is bovendien “*het belang van de openbare orde*” niet relevant bij de beoordeling van een eventuele uitsluiting.

De Raad benadrukt daarnaast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn beoordeling van de aard en de ernst van de weerhouden uitsluitbare handelingen gesteld door de verzoeker, alsook van de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker en de verschoningsgronden, alle elementen en omstandigheden eigen aan de zaak betreft. Indien hij hierna tot de conclusie komt dat de verzoeker uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, dient hij geen bijkomende proportionaliteitstoets te maken van de gepastheid van deze beslissing. Immers, uit de bewoording van de artikelen 55/2 en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoeker *wordt uitgesloten* van zodra hij valt onder de bepalingen van artikel 1, F en/of artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet. Dat een dergelijke proportionaliteitstoets niet vereist is, blijkt overigens ook uit rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *B en D vs. Bundesrepublik Deutschland*, waar het Hof het volgende overwoog: “*Aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, is zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt, zoals de Duitse, de Franse en de Nederlandse regering en de regering van Verenigd Koninkrijk hebben betoogd.*” (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109). Bovendien blijkt ook uit het standpunt van UNHCR dat geen proportionaliteitstest vereist is in het geval van misdaden tegen de menselijkheid, zoals *in casu*, omdat dergelijke daden dusdanig gruwelijk zijn dat ze altijd zwaarder wegen dan de gevreesde vervolging (UNHCR “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*” p. 7, punt 24; UNHCR ‘*Background Note on the Application of Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*’ van 4 september 2003, p. 29, punt 78).

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de proportionaliteitstoets die het UNHCR vooropstelt in ‘UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention’ van juli 2009 een afweging betreft tussen de ernst van de gepleegde feiten enerzijds en de gevolgen van een uitsluiting van de vluchtelingenstatus anderzijds. Blijkens het *UNHCR statement* dient dit laatste evenwel te worden begrepen in termen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging en de hieraan verbonden risico’s bij terugkeer. Zulks blijkt niet enkel uit de verwijzing naar de voorbereidende werken van de Vluchtelingenconventie (zie *UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention*, p. 10, voetnoot 52) maar ook uit de beschrijving van de proportionaliteitstoets zoals voorgesteld door het UNHCR. Volgens het UNHCR dient hierbij de mate van waarschijnlijkheid en ernst van de gevreesde vervolging te worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten. Indien de verzoeker waarschijnlijk ernstige vervolging riskeert, moet de desbetreffende misdaad zeer ernstig zijn om de verzoeker uit te sluiten. Dit is volgens UNHCR het geval wanneer het strafbare feit een ernstige misdaad betreft die bijvoorbeeld voldoet aan de definitie van misdaad tegen de menselijkheid, hetgeen zo weze nogmaals herhaald *in casu* het geval is. Daarenboven moet er volgens het standpunt van UNHCR rekening gehouden worden met andere, in internationale verdragen en regelgeving vastgelegde, garanties inzake bescherming tegen refoulement. UNHCR is van oordeel dat aan de proportionaliteit voldaan is als er effectieve bescherming bestaat tegen refoulement en dergelijke bescherming toegankelijk is (*UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention*, p. 11). De Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangeeft dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat hij noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Ongeacht de beslissing tot uitsluiting

van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, blijft verzoeker aldus genieten van het beginsel van non-refoulement en de bescherming geboden door artikel 3 EVRM. Nergens uit het standpunt van UNHCR blijkt dat bij de proportionaliteitstoets met andere elementen rekening dient te worden gehouden, zoals verzoeker laat uitschijnen.

In lijn met de richtlijnen van het UNHCR legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grote voorzichtigheid aan de dag bij de toepassing van een uitsluitingsclausule, inzonderheid bij de vaststelling en kwalificatie van de uitsluitbare handelingen en de evaluatie van de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker hierbij. Echter, gelet op het voorgaande dient de commissaris-generaal bij de evaluatie van deze elementen geen overwegingen te betrekken die hieraan niet gelieerd zijn, zoals de mogelijke toekomstige (verblijfs)situatie van verzoeker in België en de hieraan verbonden rechten (of het gebrek hieraan). Dat verzoeker in het geval van een uitsluitingsbeslissing in België in illegaal verblijf zal belanden en naar eigen zeggen zal terecht komen in een mensonwaardige situatie aangezien zijn rechten definitief worden ingeperkt, terwijl hij meer dan 70 jaar is en dan ook nood heeft aan de nodige steun en zorg, dewelke voor hem, als illegaal in het land verblijvende persoon, echter beperkt blijft tot dringende medische hulp op grond van artikel 57 §2 van de OCMW-wet, is verder dan ook niet relevant bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet dienstig verwijten zijn belangen als zijnde een man van meer dan 70 jaar onvoldoende in rekening te hebben gebracht. Ook het feit dat verzoekers gezondheidstoestand er naar eigen zeggen op achteruit gaat en de medische situatie van zijn zoon, waarvan hij op 19 mei 2020 de nodige stavingstukken bijbracht, doet niet ter zake bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.9.4. De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.10. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) en c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn identiteit, nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling en profiel, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal tot drie maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS